

Put Golgote

Roy Hession

»Ako tko hoće ići za mnom, neka se odreče samog sebe,
neka svaki dan uzme križ svoj i neka me slijedi!«

(Luka 9:23)

Originally published in English with the title of
The Calvary Road by Roy Hession.

© 1950, 1995 Christian Literature Crusade
51 The Dean, Alresford, Hampshire SO24 9BJ, UK.

© 2004 by Operation Mobilisation Greater Europe for the Bosnian edition.
Translated by permission. All rights reserved.

PREDGOVOR

GEORGE VERWER, OM INTERNATIONAL

Vjerujem da je *Put Golgote* jedna od najvažnijih strateških knjiga u povijesti crkve.

Stotine i hiljade primjeraka, prevedenih na desetine različitih jezika, obišlo je svijet. Ja sam imao zadovoljstvo da budem blizak prijatelj sa Royem Hessionom i da ga gledam kako svoju poruku i sam upražnjava.

Vjerujem da je ova poruka sada, kada se krećemo prema 2000-toj godini, relevantna kao nikada ranije. Zahtijeva svega nekoliko sati da se pročita, ali može voditi u pobjedu, moć i stvarnost koja će trajati cijeloga života. Dobro ju je čitati polako i u molitvi. A vi, molim vas, obavezno uzmite više primjeraka da biste ih mogli dati i drugima. Kada stignete do vrhunca slave, otkrit ćete nevjerovatne rezultate.

George Verwer
1995. godine

UVOD

Put Golgote prvi put je objavljen u februaru 1950. godine. Kako godine prolaze, ja sam, više nego ikada, siguran da se istine iznesene u *Putu Golgote* nalaze u suštini svih onih pokreta ka buđenju vjere kojima je Bog svoju Crkvu u časovima njene suhoće i bijede vratio u novi život. Ovakvi pokreti probuđenja nisu samo veličanstvena sjećanja na prošlost, nego se, upravo sada, dešavaju u različitim dijelovima svijeta. Spoljašnji oblici ovakvog probuđenja se, naravno, znatno razlikuju, ali unutrašnji i stalni njihov sadržaj uvijek je isti — novo iskustvo u dokazivanju zablude u vezi sa grijehom; novi pogled na Isusov križ i otkupljenje; nova spremnost na skrušenost, pokajanje, priznanje i obnovu; radosno iskustvo moći koju ima Isusova krv da u potpunosti očisti od grijeha i da obnovi i izliječi sve što se grijehom izgubilo i slomilo; novi ulazak u puninu Svetog Duha i Njegovu moć da ostvari svoje naume kroz svoje ljude, te novo okupljanje izgubljenih koji se vraćaju Isusu. S obzirom da je ovo ono što se sada dešava u različitim krajevima svijeta, ove stranice imaju poseban značaj za današnjeg čitaoca i ja vjerujem da bi mogle, s Božijim blagoslovom, biti od pomoći mnogima da dođu pred križ i da se, priznanjem svoje praznine i pada, predstave kao kandidati za buđenje vjere.

Redigovano iz Predgovora Roya Hessiona,
napisanog u januaru 1988. godine

SKRUŠENOST

Želimo da budemo veoma jednostavni u objašnjenju probuđenja. Probuđenje je život Gospoda Isusa izliven u ljudska srca. Isus je uvijek pobjednik. Na nebu Ga neprekidno slave zbog Njegove pobjede. Kakvo god da je naše iskustvo pada i praznine, On nikada nije poražen. Njegova moć je bezgranična. Mi, sa svoje strane, treba samo da stupimo u ispravan odnos sa Njim. Onda bismo trebali vidjeti kako se Njegova sila demonstrira u našim srcima, životima i službi, a Njegov će nas pobjedonosni život ispuniti i prelijevati se sa nas na druge. Ovo je suština probuđenja.

Međutim, ako trebamo doći u ispravan odnos sa Njim, prvo što moramo naučiti je da naša volja mora biti podređena Njegovoj. Skrušenost je početak probuđenja. Bolna je i ponižavajuća, ali to je jedini način. To znači: »Ne ja, nego *Krist*«,¹ a »ja« se savija u »K«*. Gospod Isus ne može živjeti u nama u svoj Svojoj punini, sve dok se naša prava priroda duboko u nama ne slomi. Ovo jednostavno znači da naša teška i beskompromisna priroda, koja samu sebe opravdava, želi svoj put, bori se za svoja prava i traži svoju slavu, napokon treba da pogne glavu pred Božijom voljom, priznajući da je pogriješila, preda svoj put Isusu, potčini svoja prava i odbaci svoju slavu da bi Gospod Isus mogao imati sve i biti sve. Drugim riječima, to je umiranje sebi i svojim stavovima.

Kada iskreno pogledamo na sebe i svoj kršćanski život, možemo vidjeti koliko mnogo ega ima u svakome od nas. Stoga je često naše »ja« to koje pokušava da živi kršćanski život (sama činjenica da koristimo riječ »pokušati« upućuje na to da naše »ja« snosi odgovornost). Naše »ja« također je i ono što se često angažuje u kršćanskom radu. Naša

* u engleskom neprevodiva igra riječi: »ja« se piše jednim slovom »I«, dok Krist počinje slovom »C«, što znači da se cijelo naše »ja« savija u samo jedno slovo Isusovog imena, označavajući tako pripadnost Njemu.

priroda je ta koja postaje razdražljiva, ljubomorna, uvredljiva, kritički raspoložena i zabrinuta. Naša priroda je ta koja je teška i beskompromisna u svom držanju prema drugima. Ona je ta koja zazire, samosvjesna je i uzdržana. Nema govora o tome da nam ne treba slamanje. Sve dok naše »ja« drži kontrolu, Bog može malo toga učiniti sa nama; plodovi Duha (vidi Galaćanima 5), kojima Bog čezne da nas ispuni — što unaprijed pretpostavlja da je naše »ja« razapeto — u potpunoj su suprotnosti sa teškim, nepotčinjenim duhom koji je u nama.

Biti slomljen je posao na kojemu radimo i mi i Bog. On donosi svoj pritisak koji treba da ponese, ali odluka je na nama. Ako smo zaista otvoreni za razotkrivanje krivice dok težimo ka zajedništvu sa Bogom, On će nam pokazati manifestiranje ovog ponosnog i tvrdog »ja« koje Mu pričinjava bol. U ovom trenutku možemo ili ukrotiti vratove i odbiti da se pokajemo, ili možemo pognuti glave i reći: »Da, Gospode«. Doživljaj svakodnevnne skrušenosti jednostavno je ponizan odgovor na Božije razotkrivanje krivice u nama. Ukoliko se ovo razotkrivanje krivice nastavlja, mi moramo neprestano biti slamani. Ovo bi moglo imati visoku cijenu s obzirom na to šta sve uključuje — naša prava i sebične interese od kojih trebamo odustati, te priznanje i obnovu koje bi moglo biti neophodno izvršiti.

Zbog toga nam ne ide u korist da budemo slomljeni, osim na Isusovom Križu. Isusova spremnost da bude slomljen za nas moćan je motiv koji nas prisiljava da i sami budemo slomljeni. Vidimo Njega, koji je u Božijem obličju, ne računajući na Svoju jednakost sa Bogom kao nagradu koju treba uhvatiti i držati, nego puštajući sve to da ode zbog nas i uzimajući na Sebe oblik sluge — Božijeg sluge i ljudskog sluge. Vidimo Ga spremnog da nema svojih prava, svoga doma, imovine; spremnog da Ga ljudi vrijeđaju a da se ne sveti; spremnog da dopusti ljudima da Ga tlače a da ne uzvratu udarac i da se ne brani. Iznad svega, vidimo Ga slomljenog, dok krotko ide na raspeće da bi postao ljudsko žrtveno janje, noseći na svom tijelu njihove grijeha na drvo. U proročkom psalmu On kaže: »A ja, crv sam, a ne čovjek.«² Oni koji su bili u tropskim krajevima pričaju nam da postoji velika razlika između zmije i crva kada pokušaš da ih zgaziš. Zmija se podiže, šišti i pokušava da uzvratu udarac — prava slika našeg ega. Ali crv ne pruža nikakav otpor, dozvoljava ti da uradiš sa njim što god hoćeš: da ga udariš ili zgnječiš petom — slika prave skrušenosti. Isus je bio spreman da za nas postane upravo to — crv, a ne čovjek. Učinio je to jer je vidio da smo to mi — crvi koji su zbog kazne za grijeh izgubili sva prava osim prava na pakao. On nas sada poziva da zauzmemo svoja zakonita mjesta kao crvi za Njega i sa Njim.

Cijela Propovijed na gori, sa svojim učenjem o tome da se ne treba svetiti, sa učenjem o ljubavi prema neprijateljima i nesebičnom davanju, pretpostavlja da je to naš položaj. Međutim, samo vizija ljubavi koja je bila spremna da bude slomljena za nas, može nas prisiliti da i sami budemo voljni dopustiti da se to i nama dogodi.

Gospode, presavij to ponosno i tvrdovrato »ja«,
pomozi mi da pognem glavu i umrem
posmatrajući Njega na Golgoti,
koji je pognuo glavu za mene.

Ipak, umrijeti sebi nije nešto što možemo učiniti jednom zauvijek. Kada nam Bog prvi put pokaže sve ovo, moglo bi se desiti jedno početno umiranje. Poslije toga, imat ćemo neprekidno umiranje, jer jedino na taj način Gospod Isus može neprestano biti očitovan kroz nas.³ Tokom cijelog dana će se, na hiljade različitih načina, pred nas postavljati izbor. Ovo će značiti da nema planiranja, vremena, novca ili našeg ličnog zadovoljstva. Značit će stalnu pokornost onima oko nas, pravu mjeru koliko smo mi sami pokorni Bogu. Svako poniženje, svako ko nas gnjavi i dosađuje nam, jeste Božiji način da nas prelomi, tako da se stvori još dublji kanal za Kristov život koji utječe u nas.

Vidite, jedini život koji zadovoljava Boga, i jedini koji može biti pobjedonosan, jeste Njegov život — nikada naš, bez obzira koliko se mučimo pokušavajući da ga ostvarimo. Sve dok je naš sebični život suprotan Njegovom, nikada nećemo biti ispunjeni Njegovim životom; osim ukoliko nismo spremni na to da Bog dovede naš život u neprekidno umiranje. Pri tome moramo sarađivati svojim moralnim izborom.

Bilješke

¹ Galaćanima 2:20

² Psalm 22:6

³ 2. Korinćanima 4:10

2

ČAŠE SE PRELIJEVAJU

Skrušenost, međutim, nije ništa drugo nego početak probuđenja. Probuđenje samo po sebi znači biti potpuno preplavljen Svetim Duhom, što je pobjedonosno življenje. Kada bi nas neko u ovom trenutku upitao jesmo li ispunjeni Svetim Duhom, koliko bi se nas usudilo odgovoriti: »Jesam«? Probuđenje je kada možemo reći: »Jesam« u bilo kojem momentu dana. Nije hvalisavost reći tako nešto, jer ova preplavljenost je potpuno, i do kraja, Božije djelo — sve je to milost. Sve što mi treba da uradimo jeste da donesemo naše prazno i slomljeno »ja« i da dopustimo Njemu da nas ispuni i nastavi nas održavati ispunjenima. Andrew Murray kaže: »Baš kao što voda traži i puni najplića mjesta, tako i onoga trenutka u kojem Bog pronade tebe poniženog i praznog, Njegova slava i sila ulijevaju se u tebe.« Slika koja ovo čini jednostavnim i jasnim za mnoge od nas je ona na kojoj je ljudsko srce predstavljeno kao čaša koju pružamo ka Isusu žudeći za tim da je On ispuni živom vodom. Isus je prikazan kako nosi zlatni krčag u kojem je živa voda. Dok prolazi, gleda u našu čašu, te ju, ako je čista, puni živom vodom tako da se prelijeva. A kako Isus uvijek iznova tuda prolazi, čaša može biti stalno punjena. Na ovo je mislio David kada je rekao: »Čaša se moja prelijeva.« Ovo je probuđenje — stalan Božiji mir koji vlada u našim srcima jer smo preplavljeni blagoslovom i za sebe i za druge. Ljudi zamišljaju da nas umiranje sebi čini nesretnima, ali sve je upravo suprotno. Odbijanje da umremo sebi jeste to što nas čini nesretnima. Što više znamo o smrti sa Njim više ćemo znati o Njegovom životu u nama, a s tim — i o pravom miru i radosti. Osim toga, Njegov život će se kroz nas prelijevati na druge izgubljene duše u stvarnoj brizi za njihovo spasenje, te na našu braću i sestre kršćane u dubokoj želji za blagoslovom nad njima.

POD KRVLJU

Samo jedno sprečava Isusa da, dok prolazi, napuni naše čaše: to je grijeh, u nekom od svojih hiljadu oblika. Gospod Isus ne puni prljave čaše. Što god da izvire iz našeg »ja«, koliko god da je malo, jeste grijeh. Lični naponi, ili samozadovoljstvo u službi, jesu grijeh. Samosažaljenje u iskušenjima i teškoćama, koristoljublje u poslu ili kršćanskom radu, popustljivost prema sebi u odvajanju vremena za druge: sve ovo je grijeh. Osjetljivost, ganutljivost, ozlojeđenost i samoodbrana kada smo povrijeđeni i ranjeni od drugih; samosvijest, uzdržanost, briga, strah — sve ovo izvire iz našeg »ja«, i sve je grijeh i čini naše čaše nečistima.¹ Ali sve su te čaše stavljene u drugu: onu od koje je Isus nakratko zazirao u Getsemanskom vrtu, ali koju je do dna ispio na Golgoti — čašu našeg grijeha. Ako ćemo Mu dozvoliti da nam pokaže šta je u našim čašama, a onda Mu to predati, On će očistiti naše čaše u svojoj dragocjenoj krvi koja još uvijek teče za grijeh. Ovo ne znači samo očišćenje od krivice za grijeh, nego i od ukaljanosti i zagađenosti grijeha, tako »da više grijeh ne poznamo«. A kada On očisti naše čaše, ispunjava ih svojim Svetim Duhom tako da se presipaju. Tako smo svaki dan u mogućnosti da se koristimo tom dragocjenom krvlju. Pretpostavimo da si dozvolio Gospodu Isusu da očisti tvoju čašu i da si Mu povjerovao da će je napuniti do vrha, a onda se nešto dogodilo — dodir zavisti, ili si u nečemu preneglio. Šta se događa? Tvoja čaša postaje prljava i prestaje da se prelijeva. Ako smo neprestano ovako poraženi, onda se naša čaša nikada neće prelijevati.

Ako želimo da upoznamo neprestano probuđenje, moramo naučiti kako da naše čaše održimo čistima. Božija volja nikada nije da probuđenje prestane i postane poznato u povijesti kao probuđenje ove ili one godine. Kada se to dogodi, to je samo zbog jedne stvari — grijeha; onih malih grijeha koje đavao ispušta u našu čašu. Ali, ako se vratimo na Golgotu i ponovo spoznamo moć Isusove krvi da opere trenutak po trenutak od početka grijeha, onda smo upoznali tajnu konstantno čišćenih čaša i njihove neprestane prepunjenosti. Trenutak kada postaneš svjestan dodira zavisti, kritičizma, razdražljivosti ili čega god drugog — predaj to Isusu i zamoli Ga da to opere snagom svoje krvi. Otkrit ćeš da su tvoje reakcije nestale, da su radost i mir obnovljeni, a tvoja čaša se ponovo puni. Što više dolaziš po čišćenje na ovaj način, imat ćeš manje loših reakcija. Ali čišćenje je moguće samo ako smo najprije bili slomljeni pred Bogom zbog grijeha koji smo počinili. Pretpostavimo da nas razdražuju

izvjesne osobine neke osobe. Nije dovoljno samo to da našu razdražljivost odnesemo na Golgotu.

Najprije moramo biti slomljeni, što znači da se kroz cijelu tu stvar moramo potčiniti Bogu i prihvatiti tu osobu i njen način života kao Njegovu volju za nas. Tek smo onda sposobni da predamo našu lošu reakciju Isusu, znajući da će Njegova krv oprati naš grijeh. Kada smo očišćeni od grijeha, nemojmo nastaviti jadikovati nad tim; nemojmo biti okupirani sami sobom, nego gledajmo u našeg pobjedonosnog Gospoda i proslavljajmo Ga zbog toga što je još pobjedonosan. Postoji jedan jednostavan, ali sveobuhvatan vodič, kog nam Božija riječ daje da bismo regulisali naš hod sa Isusom i da bi nam se stavilo do znanja kada sagriješimo. Kološanima 3:15 kaže: »I neka u vašim srcima vlada mir Kristov.« Sve što u našim srcima narušava Božiji mir grijeh je: bez obzira na to koliko je mali, i bez obzira kako malo može sličiti grijehu kada se pojavi prvi put. Ovaj mir treba da »vlada« u našim srcima, ili (više doslovan prijevod) da bude »sudija« u našim srcima. Kada sudija dune u zviždaljku tokom fudbalskog meča, igra mora da stane; neko je napravio foul. Kada mi izgubimo mir, Božiji sudija u našim srcima je dunuo u svoju zviždaljku! Odmah prestanimo, upitajmo Boga da nam pokaže šta nije u redu i priznajmo Mu grijeh na koji nam je ukazao; tada će mir biti obnovljen Isusovom krvlju i nastavit ćemo svojim putem sa čašama koje su nanovo pune. Ako nam, međutim, Bog ne dadne svoj mir, to će se desiti jer nismo uistinu prelomljeni.

Možda još uvijek trebamo nekome na isti način kao i Bogu reći »oprosti«. Ili možda još uvijek smatramo da je za ono što se desilo kriva druga osoba. Ali, ako smo mi ti koji smo izgubili mir, očigledno je čija je krivica. Ne gubimo mir sa Bogom zbog grijeha druge osobe, nego samo zbog našeg grijeha. Bog želi da nam pokaže naše reakcije, i samo kada smo spremni da budemo očišćeni od njih, imat ćemo Njegov mir. O kako je jednostavno, a ipak spasilački, biti pod vlašću Božijeg mira; i to ni od koga drugog do li od Svetog Duha lično!

Raniji sebični putevi — za koje se nikada nismo pobrinuli — sada su nam pokazani, i ne možemo više ići njima a da Sudija ne dune u svoju zviždaljku. Gundanje, zapovjedništvo, nehajnost: sve se, do najmanjih stvari, otkriva kao grijeh kada smo spremni dopustiti da našim danima vlada Božiji mir. Mnogo puta na dan treba da i kroz najmanje stvari iskoristimo priliku da nas očisti Isusova krv, i trebamo naći sebe kako idemo putem skrušenosti kao nikada ranije. A Isus će se u toj skrušenosti pokazati u svoj svojoj krasoti i milosti.

Mnogi od nas su, međutim, zanemarivali Sudijinu zviždaljku tako često, i za nas tako dugo, da je više i ne čujemo. Dan za danom smatramo da imamo malu potrebu za očišćenjem, a nikakvog razloga da budemo prelomljeni. U tim smo uslovima uglavnom u gorem stanju nego što možemo i zamisliti. Prije nego što budemo spremni zavapiti Bogu da nam pokaže na kojem mjestu Isusova krv mora biti primijenjena, biće potrebno da naša srca obuzme velika glad za obnovom zajedništva sa Bogom. On će nam i pokazati, započinjući sa samo jednom stvari: našom poslušnošću i skrušenošću za tu jednu stvar koja će biti prvi korak u naše probuđenje.

Bilješka

¹ Neko bi od vas mogao naginjati pitanju je li ispravno nešto kao samosvijest, uzdržanost i strah nazivati grijehom. »Nazovi ovo, ako baš hoćeš, nemoću, nesposobnošću, slabošću temperamenta«, kažu neki, »ali ne i grijehom. Ako bi to nazvao grijehom, bilo bi kao da nas stavljaš u ropstvo.« Istina je upravo suprotna. Ako ovi stavovi nisu grijeh, onda ih moramo trpjeti do kraja života, jer ne postoji oslobođenje. Ali ako ovi, kao i mnogi drugi stavovi, uistinu jesu grijeh, onda možemo biti očišćeni i oslobođeni od njih ako ih odmah, istog trenutka kada ih postanemo svjesni, »stavimo pod Njegovu dragocjenu krv«. I, oni *jesu* grijeh. Njihov izvor su nevjera i jedan naopaki oblik ponosa, koji su bezbroj puta omeli i skrili Gospoda.

3

PUT ZAJEDNIŠTVA

Kada je čovjek pao i odlučio da, radije nego Boga, učini sebe središtem svog života, to za posljedicu nije imalo samo izbacivanje čovjeka iz zajedništva sa Bogom, nego i izvan zajedništva sa drugim čovjekom. Priču o čovjekovom prvom sukobu sa Bogom u trećem poglavlju Postanka, u četvrtom poglavlju iste knjige prati priča o čovjekovom prvom sukobu sa svojim bližnjim: kada je Kajin ubio Abela. Pad jednostavno znači da je »svako od nas krenuo svojim putem«¹. Ako ja radije želim da idem svojim putem a ne Božijim, sasvim je jasno da ću isto tako radije željeti svoj put nego nečiji drugi. Osoba ne afirmiše svoju neovisnost o Bogu, niti je potčinjava nekome drugom, ako je ona ta koja može odlučiti. Ali svijet u kojem svaka osoba želi da ide svojim putem ne može biti ništa drugo nego prepun tenzija, prepreka, sumnji, nesporazuma, sukoba i konflikata.

Naime, djelo Gospoda Isusa Krista na križu nije se desilo samo zbog toga da se čovjek vrati u zajedništvo sa Bogom, nego i u zajedništvo sa bližnjima. Ustvari, jedno se ne može učiniti bez drugog. Kao što zubac ide bliže u centar točka da se međusobno približe, tako je i sa nama kada dolazimo bliže Bogu. Ako nismo u živom zajedništvu sa drugim kršćanima, to dokazuje do koje mjere nismo ni u živom zajedništvu sa Bogom. Prva Ivanova poslanica (kakvo novo svjetlo probuđenja sija iz ove poslanice!) insistira na provjeri dubine i stvarnosti zajedništva sa Bogom ispitivanjem dubine i stvarnosti zajedništva među vjernima.² Nekima od nas se desilo da uvide blisku vezu između našeg odnosa sa zajedničarima u vjeri i našeg odnosa sa Bogom. Sve što se postavi kao prepreka između nas i nekoga drugog, ma koliko da je malo, postavlja se i kao prepreka između nas i Boga. Otkrili smo da ukoliko se ove prepreke odmah ne uklone, one postaju sve veće i veće, sve dok se ne nađemo odsječeni od Boga i drugih ljudi nečim što izgleda kao betonski zid. Sasvim je jasno da, ako dozvolimo novom životu da uđe u nas, to će

se morati vidjeti u našem hodu u jedinstvu sa Bogom i sa braćom — bez ičega što bi stajalo kao prepreka između nas.

SVJETLO I TAMA

Na osnovu čega onda možemo imati istinito zajedništvo sa Bogom i braćom? Ovdje ponovo čitamo Prvu Ivanovu poslanicu, prvo poglavlje, sedmi stih: »Ali ako u svjetlu živimo, kao što je On u svjetlu, u zajednici smo jedan s drugim, i krv nas Njegova Sina, Isusa, čisti od svakoga grijeha.« Ono što svjetlo i tama predstavljaju, jeste da svjetlo otkriva a tama sakriva. Kada nas nešto ukorava, razotkriva i ukazuje na ono što uistinu jesmo — to je svjetlo. »Sve razotkriveno dolazi po svjetlu k sjaju.«³ Ali kada god učinimo ili kažemo nešto (ili ne kažemo ništa) da bismo sakrili ono što jesmo, ili ono što smo učinili — to je tama.

Prva posljedica grijeha u našim životima jeste da smo uvijek prisiljeni pokušati sakriti ono što jesmo. Grijeh je natjerao naše prve roditelje da se sakriju iza drveća u vrtu, i on od tada ima isto dejstvo i na nas. Grijeh uvijek kao posljedicu sa sobom nosi to da smo nerealni, da se pretvaramo, da smo dvolični, da se obmanjujemo i da opravdavamo sebe a krivimo druge; a to možemo činiti šutnjom koliko i riječima i djelom. Ovo je ono što stih koji smo pomenuli naziva »životom u tami«. Za neke od nas pitanje grijeha ne mora biti ništa drugo nego samosvjesnost (sve što u sebi sadrži »ja« je grijeh) i sakrivanje — ništa više nego tobožnja srdačnost kojom pokrivamo samosvijest; ali i pored svega toga, to je život u tami.

Nasuprot svemu ovome što stoji u nama, peti stih ovog poglavlja kaže nam da je »Bog svjetlo«, što znači da je Bog Taj koji sve otkriva i razotkriva svakog čovjeka kakav uistinu jeste. Stih dalje nastavlja: »i nikakve tame nema u Njemu«, što znači da u Bogu ne postoji apsolutno ništa što bi moglo biti jednako najmanjem komadiću tame ili nečemu sakrivenom u nama.

Onda je sasvim jasno da je za nas nemoguće da živimo u bilo kom stepenu tame a da još uvijek imamo zajedništvo s Bogom. Sve dok smo u tom stanju tame ne možemo imati ni pravo zajedništvo sa braćom — jer za njih nismo stvarni, a niko ne može imati zajedništvo sa nestvarnom osobom. Njih i nas odvaja odbrambeni zid.

JEDINA OSNOVA ZA ZAJEDNIŠTVO

Jedina osnova za pravo zajedništvo sa Bogom i ljudima je da živimo u iskrenosti i sa Njim i sa drugima. »Ali ako u svjetlu živimo kao što

je On u svjetlu, u zajednici smo jedan sa drugim.« Život u svjetlu je suprotan životu u tami. U jednoj svojoj propovijedi Spurgeon ovo definiše kao »spremnost da upoznaš i da te upoznaju«. Što se Boga tiče, ovo znači da trebamo biti spremni da saznamo cijelu istinu o nama samima, te da smo otvoreni za razotkrivanje krivice. Potčinit ćemo se prvoj griži savjesti. Prema svemu što nam On pokaže da jeste grijeh, mi ćemo postupati kao sa grijehom — ništa nećemo kriti niti opravdavati. Takav život u svjetlu ne može činiti ništa drugo nego razotkrivati grijeh koji nadolazi u naš život, a mi ćemo stvari, za koje nikada ranije nismo ni pomislili da bi mogle biti grijeh, vidjeti kao takve. Zbog toga bismo mogli zazirati od tog života i biti na kušnji da se sklonimo. Ali stih nastavlja dalje, dragocjenim riječima: »i krv nas Njegova Sina, Isusa, čisti od svakoga grijeha.« Sve što Božije svjetlo razotkrije kao grijeh, možemo priznati i odnijeti na izvor krvi; to onda nestaje, nestaje ispred Božijih očiju i nestaje iz naših srca. Moć ove dragocjene krvi znači da možemo biti čistiji od snijega. Prema tome, ako neprestano živimo u svjetlu i pristanemo da budemo očišćeni tom krvlju, onda možemo imati zajedništvo sa Bogom.

Međutim, zajedništvo koje nam je ovdje obećano nije samo ono sa Bogom nego i »jedan s drugim«, a to uključuje i život u svjetlu i sa našim zajedničarima u vjeri. U svakom slučaju, ne možemo biti »u iskrenosti« sa Bogom, a »u tami« sa njima. Ovo znači da moramo biti voljni da saznamo istinu o sebi od naše braće kao što smo voljni da je saznamo od Boga. Moramo biti spremni da nam naš brat osvijetli put (a moramo biti spremni i da sami poslužimo njemu na isti način) i da nas u ljubavi izazove u vezi sa bilo čim što vidi u našem životu, a što ne odražava to svjetlo. Moramo biti voljni ne samo da upoznamo nego i da on nas upozna onakve kakvi uistinu jesmo. To znači da nećemo skrivati naše unutrašnje »ja« od onih sa kojima treba da budemo u zajedništvu. Nećemo se oblačiti u obmanu samo da bismo dobro izgledali izvana. Niti ćemo sebe opravdavati ili zataškavati istinu. Sa drugima ćemo biti iskreni u vezi sebe. Odustat ćemo od naše duhovne tajnosti, zaboraviti na ponos, rizikovati ugled radi otvorenosti i transparentnosti sa našom braćom i sestrama u Kristu. Ovo također znači da nećemo u svojim srcima gajiti nikakve neumjesne osjećaje prema drugima, nego ćemo, kao prvo, tražiti oslobođenje od Boga i doći u ispravan odnos sa onim koga se to tiče. Kada živimo na ovaj način, imat ćemo zajedništvo jedan s drugim na sasvim novom nivou, i jedni druge nećemo voljeti manje, nego beskrajno više.

BEZ ROPSTVA

Život u svjetlu je jednostavno život sa Isusom. Stoga tu nema nikakve potrebe za robovanjem. Nije nužno da svima kažemo sve o sebi. U osnovi, bitan je naš *stav* života u svjetlu, prije nego *postupanje*. Jesmo li voljni da budemo iskreni sa našim bratom te da govorimo otvoreno kada Bog to traži od nas? To je »oružje svjetla« — stvarna transparentnost. Ovo ponekad može biti ponižavajuće, ali će nam pomoći da steknemo novu stvarnost sa Kristom i novu spoznaju o sebi. Previše smo se navikli na činjenicu da Bog zna sve o nama, tako da se čini kako je više i ne primjećujemo, pa neizbježno završavamo bez spoznaje istine o sebi. Ali, pustimo čovjeka da bude potpuno iskren o sebi samo sa jednom drugom osobom, dok ga Bog vodi, i doći će do saznanja o sebi i svojim grijesima kakvo nikada prije nije imao. Više nego ikada, jasno će vidjeti gdje u njegovom životu Kristovo otkupljenje mora biti progresivno primijenjeno. Zbog toga nam Jakov kaže da »ispovijedamo grijehe jedan drugomu«.

U Prvoj Ivanovoj 1:7, svrha »života u svjetlu« je, naravno, da možemo »biti u zajednici jedan s drugim«. A kakvo je tek to zajedništvo kada ovako zajedno živimo u svjetlu! Jasno je da će ljubav teći od jednog ka drugom kada je svako pojedinačno spreman da bude poznat kao grješnik koji se pokajao pred Kristovim križem. Kada su prepreke srušene i maske skinute, Bog ima šansu da nas učini uistinu jednim u Njemu. Ali ovdje postoji još jedna radost spoznaje da smo u ovakvom zajedništvu »sigurni«. Ne moramo strahovati da bi drugi mogli imati određene misli ili reakcije u vezi sa nama, koje kriju od nas. U zajedništvu koje je posvećeno životu u svjetlu ispod križa znamo da ako postoji bilo kakva primisao o nama, ona će odmah biti donesena pod svjetlo, bilo u skrušenosti i priznanju (ako je postojalo nešto pogrešno, ili ako je nedostajalo ljubavi), ili kao izazov u ljubavi, kao nešto što treba da saznamo o sebi.

Ne smijemo, međutim, zaboraviti da je naš život u svjetlu najprije život sa Gospodom Isusom. On je Taj sa kojim moramo dovesti stvari u red prije svega ostalog, a kao prvo, moramo primiti Njegovo očišćenje i pobjedu. Potom, kada nas Bog povede da otvorimo svoja srca drugima, mi im dolazimo više sa svjedočanstvom nego sa ispovijedanjem (osim kada je to posebno neophodno), i onda zajedno slavimo Boga.

TIM OD DVOJE ZA PROBUĐENJE

Isus želi da danas na nov način počneš živjeti s Njim u svjetlu. Udruži se s nekim drugim — sa svojim prijateljem u Kristu, sa osobom sa

kojom živiš, sa svojom ženom, svojim mužem. Odbaci masku. Bog te, bez sumnje, nije osudio nizašta više nego bilo koga drugog s kim treba da si iskren. Počnite odatle. Budite tim od dvoje koji rade na probuđenju vaših prijatelja.

I dok drugi bivaju slomljeni pod križem, tako će biti pridruženi vašoj zajednici, onako kako ih Bog vodi. Povremeno se sastajte radi zajedništva i podjele vašeg duhovnog iskustva sa stvarnom iskrenošću. U potpunom jedinstvu zajedno molite za druge, a van idite kao tim sa novim svjedočanstvom.

Kroz ovakvo zajedništvo Bog će početi čudesno djelovati. Kada spasi i blagoslovi druge na ovako životan način, i oni će moći početi živjeti i djelovati kao tim. Kao što će jedna bilijarska kugla pomjeriti drugu, tako će jedna grupa aktivirati drugu, sve dok cijela naša zemlja ne bude pokrivena novim životom uskrsloga Gospoda Isusa.

Bilješke

¹ Izaija 53:6

² 1. Ivanova 2:9, 3:14–15, 4:20

³ Efežanima 5:13

Jedna od stvari koju moramo naučiti ako želimo živjeti pobjedonosnim kršćanskim životom jeste njegova apsolutna jednostavnost. A kako smo samo mi sve iskomplikovali! Napisane su gomile knjiga; korištene sve moguće vrste formalnih izraza; pokazivano nam je kako tajne leže ovdje ili ondje, i tako redom. Ali za većinu nas je sve to toliko komplikovano da, iako sve to teoretski znamo, nismo sposobni da to isto dovedemo u vezu sa našim svakodnevnim životom. Da bismo jednostavne istine koje smo razmatrali učinili još jasnijim, želimo ih u ovom poglavlju predstaviti u formi slike.

CESTA

»Globalna« slika života u pobjedi, koja je poznata mnogima od nas, je ona o cesti u Izaiji 35: »Bit će ondje čista cesta, a zvat će se "Sveti put".« Ovo je slika o cesti sagrađenoj iznad okolnih močvara, iznad svijeta. Premda je put uzak i ide uzbrdo, nije van našeg domašaja da krenemo njime, jer ni »bezumnici njime neće lutati«. Iako ima mnogo opasnosti ako siđemo s tog puta, sve dok smo na njemu sigurni smo, jer »ondje neće više biti lava, nit će onud zvijer prolaziti.« Samo jednoj vrsti ljudi je zabranjeno da tuda prolazi, a to su oni nečisti: »Nitko nečist njime neće proći.« Ovo uključuje ne samo grješnika koji ne poznaje Krista kao svog Spasitelja, nego i kršćanina, koji Ga poznaje a ipak živi u neprizatom i neočišćenom grijehu.

Jedini put prema toj cesti je uz malo, mračno, prijeteeće brdo — brdo Golgote. To je vrsta brda na koje se moramo penjati na rukama i koljenima; posebno na koljenima. Ako smo zadovoljni našim sadašnjim kršćanskim životom, ako očajnom glađu ne želimo da idemo tim putem, nikada ne trebamo pasti na koljena pa, prema tome, ni penjati se na to brdo. Ali ako smo nezadovoljni, ako smo gladni, onda ćemo se penjati.

Samo ne žurite. Neka vas Bog učini uistinu gladnim toga puta. Dopustite Mu da vas dovede na koljena, u molitvu punu žudnje. Obični promatrači neće stići daleko: »Tražit ćete me i naći me jer ćete me tražiti svim srcem svojim.«¹

USKA VRATA

Na vrhu brda, čuvajući put do ceste, stoji križ; ispijen i strog. Stoji kao onaj koji razdvaja vrijeme; onaj koji razdvaja ljude. U podnožju križa nalaze se uska vrata, tako uska da se čovjek mora pognuti i puzati da bi prošao kroz njih. Ovo je jedini izlaz na cestu. Moramo kroz njih proći ako želimo da nastavimo put. Ova se vrata zovu »Vrata skrušenih«. Samo skrušeni mogu proći kroz njih i ući na cestu. Biti skrušen znači: »Ne ja, nego Krist«.

U svakom od nas se nalazi ponosno tvrdovrato »ja«. Tvrdovratost je počela u edenskom vrtu, kada su Adam i Eva, koji su uvijek u svojoj potčinjenosti Božijoj volji saginjali glavu, ukrutili svoje vratove, krčeći sebi put u nezavisnost i pokušavajući biti »kao bogovi«. Kroz cijelu Bibliju Bog optužuje svoj narod da su jednako tvrdih vratova, a isto se to otkriva i u nama. Kruti smo i nepokorni. Osjetljivi smo i lako nas je povrijediti. Lako postajemo razdražljivi, ljubomorni i kritički raspoloženi prema drugima. Uvredljivi smo i ne praštamo. Težimo našoj osobnoj snazi i pokušavamo da ono što bismo trebali prepustiti Bogu, uradimo svojim naporima. Popustljivi smo prema sebi — a to tako često može voditi u nečistotu!

Sve ovo što smo nabrojali, i još mnogo više, izvire iz dubine ponosnoga »ja«. Da to »ja« nije tamo, i da se na njegovom mjestu nalazi Krist, ne bismo imali ovakvih reakcija. Prije nego što uopšte možemo ući na tu cestu, Bog mora saviti i slomiti to tvrdovrato »ja« tako da umjesto njega zavlada Krist. Biti skrušen znači nemati prava ni pred Bogom ni pred ljudima. To ne znači samo predaju mojih prava Njemu, nego shvatanje da ih uopšte nemam, da jedino što sam zaslužio jeste pakao. To znači biti ništa i nemati ništa što bih mogao nazvati svojim; ni vrijeme, ni novac, ni posjed, ni položaj.

Da bi pokorio našu volju svojoj, Bog nas dovodi u podnožje križa i tamo nam pokazuje šta je prava skrušenost. Vidimo one ranjene ruke i stopala, i to ljubljeno lice okrunjeno trnjem. Vidimo potpunu skrušenost Onoga koji je rekao: »Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja!«², dok je do kraja ispijao gorku čašu našega grijeha. Znači, način na koji možemo biti prelomljeni jeste taj da gledamo u Njega i shvatimo da je naš

grijev taj koji Ga je prikovao na križ. Tada će se, kada vidimo ljubav i skrušenost Boga koji je umro umjesto nas, naša srca otkriviti; željet ćemo da budemo slomljeni za Njega i molit ćemo:

Oh, da mi je da budem spašen od samoga sebe, dragi Gospode,
Oh, da mi je da budem izgubljen u Tebi,
Oh, kada bi moglo biti da ne budem više ja,
Nego da Krist živi u meni.

Neki od nas su otkrili da je molitva kojom tražimo da nas On slomi ona na koju Bog najbrže odgovara.

STALAN IZBOR

Nemojmo, međutim, zamišljati da, dok prolazimo kroz ta vrata, moramo biti prelomljeni samo jednom. To će biti izbor koji je stalno pred nama. Bog nam donosi pritisak koji treba da ponese, ali mi smo ti koji treba da donesemo odluku. Ako nas neko povrijedi ili omalovaži, istog trenutka imamo izbor između prihvatanja omalovaženja, kao sredstva milosti koje treba još dublje da nas ponizi, ili to možemo odbiti i ponovo ukrotiti svoje vratove, sa svim nemirom duha koji takav stav donosi. Istog trenutka će, tokom cijelog dana, naša skrušenost biti provjeravana, i nema nikakve koristi pretvarati se da smo prelomljeni pred Bogom ako nismo prelomljeni u našem stavu prema onima koji nas okružuju. Bog nas skoro uvijek provjerava kroz druge ljude. Ne postoji drugi razlog provjere za kršćanina. Božijim providenjem, spoznaja o Njegovoj volji često nam dolazi kroz druge ljude i njihove mnogobrojne zahtjeve koje nam postavljaju. Ako otkriješ da samo u jednom dijelu sebe nisi skrušen, jedino rješenje je da se vratiš na Golgotu i pogledaš Krista koji je slomljen za tebe. Otići ćeš, spreman da budeš slomljen za Njega.

»Vrata skrušenih« poprskana su dragocjenom krvlju Gospoda Isusa. Dok se savijamo da bismo propuzali kroz njih, ta nas krv čisti od svakoga grijeha; jer ne samo da se trebamo sagnuti da bismo prošli kroz ta vrata, nego samo oni koji su očišćeni mogu ići tom cestom. Možda nikada nisi upoznao Isusa kao svog Spasitelja; možda Ga poznaješ godinama, ali si bez obzira na to uprljan grijehom, grijehom ponosa, zavisti, ozlojeđenosti, nečistoće i tako dalje. Ako pristaneš sve to dati Njemu, koji je sve te grijehе odnio na križ, On će ti ponovo šapnuti ono što je već jednom rekao na križu: »Svršeno je«, a tvoje srce će biti očišćeno i bjelje od snijega.

DAR NJEGOVE PUNINE

Tako smo stigli do ceste. Pred nama se pruža uzak put uzbrdo, okupan svjetlom, vodeći prema nebeskom Jeruzalemu. Nasip se sa obje strane spušta u gusti mrak. Zapravo, mrak puzi pravo do ivice ceste, dok je na njoj samoj sve svjetlo. Iza nas je križ, ne više mračan i prijeteći, nego blistav i sjajan. Više ne vidimo Isusa sa razapetim rukama, nego idemo cestom preplavljeni uskrsnućem života. On u svojim rukama nosi krčag pun žive vode. Dolazi pravo do nas i traži da otvorimo svoja srca, i upravo dok Mu pružamo čašu, pokazujemo Mu svoja prazna srca. On gleda unutra — što bi mogao biti bolan pregled — i tamo gdje vidi da je Njegova krv očistila naša srca, On ih puni živom vodom.

Na taj način možemo nastaviti dalje radujući se i slaveći Boga, preplavljeni Njegovim novim životom. Ovo je probuđenje: vi i ja puni Svetog Duha sve vrijeme, u ljubavi prema drugima i zainteresovani za njihovo spasenje. Bez borbe, bez čekanja: jednostavno dopuštanje da On opere svaki grijeh svojom dragocjenom krvlju i prihvatanje besplatnog dara Njegove punine iz Njegove ruke te dopuštanje da kroz nas izvrši svoje djelo. Dok idemo zajedno sa Njim, On je uvijek prisutan, neprestano puneći naše čaše tako da se stalno presipaju.

Tako se ostatak našeg kršćanskog života sada jednostavno sastoji u hodanju duž ceste, sa preplavljenim srcima, vratovima povijenim pred Njegovom voljom sve vrijeme i neprestanog stavljanja povjerenja u Njegovu krv da će nas ona očistiti, pri čemu živimo u potpunom jedinstvu sa Isusom. Nema ništa spektakularno u vezi sa ovim životom, nema emotivnih iskustava za kojima bismo žudjeli i čekali da dođu. To je, jednostavno, svakodnevno življenje života koji nam je Gospod namijenio. Ovo je stvarna svetost.

SKRETANJE S PUTA

Ali, moglo bi nam se desiti, a ponekad se dešava, da skliznemo s puta jer je uzak. Samo jedan mali korak ustranu i skrenuli smo s puta u mrak. To je uvijek zbog neposlušnosti na nekom mjestu ili nemogućnosti da budemo dovoljno slabi i pustimo Boga da sve uradi. Sotona je uvijek kraj puta; riče na nas, ali nas ne može dotaći. Ali mi se možemo predati njegovom glasu samo jednim djelom ili željom. Ovo je početak grijeha i odklizavanje od Isusa.

Ponekad se ulovimo kako ukrućujemo svoje vratove prema nekom drugom, ponekad prema samom Bogu. Ponekad smo pregaženi

ljubomorom ili ozlojeđenošću, ili nam se desi da otkrijemo da smo napregnuti u težnji ka nečemu, bez odmora u Njemu. Istog trenutka smo na drugoj strani, jer ništa nečisto ne može ići Svetim putem. Naša je čaša postala prljava, prestaje da se presipa i gubimo mir sa Bogom. Ako se odmah ne vratimo na cestu, klizat ćemo se sve dalje niz stranu. Moramo se vratiti. Kako? Prvo što moramo učiniti je da upitamo Boga šta je prouzrokovalo naše poskliznuće; a On će nam pokazati, iako Mu često treba mnogo vremena da nas natjera da vidimo. Možda nas je neko nasekirao pa smo razdražljivi. Bog želi da vidimo da nije stvar u onome šta je ta osoba uradila, nego u našoj reakciji na to. Da smo bili skrušeni ne bismo bili razdražljivi. I dok s čežnjom gledamo nazad na »Sveti put«, ponovo vidimo Gospoda Isusa; vidimo kako je ružno biti razdražljiv, kao i to da je Isus umro da bi nas spasio od takvog stava. Dok ponovo, mileći na rukama i nogama, puzimo uz brdo do Svetog puta, opet dolazimo do Njega i Njegove krvi po očišćenje. Isus stoji tamo i čeka da ponovo prepuni naše čaše. Haleluja!

PONOVNI PRONALAZAK »SVETOG PUTA«

Bez obzira na kom dijelu skrenemo s puta, uvijek ćemo naći Isusa koji nas zove da se vratimo i budemo ponovo slomljeni, a krv će uvijek biti tamo da nas opere. Ovo je velika tajna »Svetog puta« — znati šta učiniti sa grijehom kada se jednom pojavi. Tajna je uvijek u tome da odnesemo grijeh na križ, prepoznajući svoju grješnost, priznavajući to Bogu i računajući da je taj grijeh izbrisan kroz veličinu Isusove krvi.

Na taj način, pravi test tokom cijelog puta bit će — da li se naše čaše prelijevaju? Da li Božiji mir vlada našim srcima? Da li volimo druge i jesmo li zainteresovani za njih? Ove stvari su barometar »Svetog puta«. Ako je išta od ovoga narušeno, onda je grijeh dopuzao odnekud — samosažaljenje; koristoljublje; samopovlađivanje, bilo u mislima ili na djelu; osjetljivost; ganutljivost; samoodbrana; stremljenje ka našoj snazi; samosvijest; snebivljivost; uzdržanost; briga; strah; i tako redom.

NAŠ HOD SA DRUGIMA

Jedna važna stvar koju do sada nismo spomenuli je da ovim putem ne idemo sami. Drugi su na njemu zajedno sa nama. Tamo je, naravno, i Gospod Isus, ali ima i drugih ljudi koji su također pošli na ovo putovanje, a pravilo puta je da je zajedništvo sa njima važno jednako kao i zajedništvo sa Isusom. Zaista, to dvoje blisko je povezano.

Naš odnos sa bližnjima i naš odnos sa Bogom su toliko povezani da ne možemo narušiti jedno bez narušavanja drugog. Sve ono što je poput nestrpljivosti, ozlojeđenosti i zavisti, a stane između nas i drugih, stalo je i između nas i Boga. Ove prepreke ponekad nisu ništa drugo do velovi — velovi kroz koje još uvijek možemo donekle vidjeti. Ali, ako se odmah ne uklone, podebljavaju se do prekrivača, potom do betonskih zidova, i mi, zaključani samo u sebe, ostajemo zatvoreni i prema Bogu i prema bližnjima. Jasno je zašto ova dva odnosa trebaju biti tako povezana: »Bog je ljubav«, i u onom času kada ne volimo druge, stavljamo sebe izvan zajedništva s Bogom — jer Bog ih voli, čak iako ih mi ne volimo.

Tu postoji još nešto: posljedica takvog grijeha je hod u tami³ — što znači da želimo sakriti ono što zaista jesmo ili ono što stvarno osjećamo. To je značenje »tame« u Pismu jer: dok svjetlo otkriva, tama sakriva. Prva posljedica grijeha u nama je da se uvijek sakrivamo, što rezultira pretvaranjem i nošenjem maski, i nismo stvarni ni sa Bogom ni sa ljudima. A, naravno, ni Bog ni ljudi ne mogu imati zajedništvo sa nestvarnom osobom.

Povratak u zajedništvo sa Gospodom Isusom također će nas ponovo dovesti u zajedništvo i jednog sa drugim. Sve što nije ljubav moramo prepoznati kao grijeh kojeg, da bi mogao biti pokriven Isusovom krvlju, moramo priznati kao takvog — a onda to možemo ispraviti i sa drugima. Kada se na ovaj način vratimo Gospodu Isusu, otkrićemo kako Njegova ljubav za druge ispunjava naša srca i želi da se iskaže kroz naša djela prema njima; i ponovo ćemo živjeti u zajedništvu.

Ovo je život na »Svetom putu«. To nije nova zapanjujuća doktrina. Nije nešto novo o čemu treba da propovijedamo. U ovome nema ništa spektakularno. Ovo je jednostavno život, koji treba živjeti dan za danom, u kakve nas god okolnosti Bog stavio. Ovo nije u suprotnosti sa onim što smo možda čitali ili čuli o kršćanskom životu. Ovo samo stavlja u jednostavan slikovni jezik velike istine posvećenja. Početi živjeti takvim životom ovoga časa, značit će probuđenje u našem životu. Nastaviti takav život, značit će i nastavak probuđenja. Probuđenje je kada ti i ja idemo zajedno »Svetim putem« u potpunoj iskrenosti sa Gospodom Isusom i jedan sa drugim, sa čašama koje se neprestano čiste i presipaju životom i ljubavlju Božijom.

Bilješke

¹ Jeremija 29:13

² Luka 22:42

³ 1. Ivanova 2:9–11

GOLUB I JANJE

Pobjedonosni život i djelotvorna evangelizacija nisu proizvodi toga što smo mi bolji, ili našeg vrijednog rada na tome, nego su, jednostavno, plodovi Svetog Duha. Mi nismo pozvani da proizvodimo plodove, nego da ih donosimo. To su Božiji plodovi, a ne naši. Ništa nije važnije od toga da neprestano budemo ispunjeni Svetim Duhom, ili da ostanemo pri metafori: »Stabla se Jahvina napajaju« — napajaju se Njime.¹

Na koji način se ovo može primijeniti na nas grafički je ilustrirano u prvoj glavi Ivanovog evanđelja, gdje je zabilježeno kako je Sveti Duh sišao na Gospoda Isusa pri Njegovom krštenju. Ivan Krstitelj je vidio Isusa kako dolazi k njemu i rekao mu: »Evo Jaganjca Božijeg koji uzima grijeh svijeta!« Potom, kad Ga je krstio, vidio je kako se nebo otvorilo i Duha Božijeg kako u obliku goluba silazi na Njega i ostaje na Njemu.

BOŽIJA PONIZNOST

Kako uzbudljivu sliku imamo ovdje — Golub silazi i ostaje na Janjetu! Janje i golub su zasigurno najpitomija Božija stvorenja. Slika janjeta govori o krotkosti i pokornosti, a slika goluba o miru (Ima li miroljubivijeg zvuka od gugutanja goluba u ljetnom danu?). Zar ovo ne sugerira da se u samom Božijem srcu nalazi poniznost? Kada je vječni Bog odlučio da se očituje u svom Sinu, dao Mu je ime Janjeta.

Kada je bilo nužno da Sveti Duh dođe u svijet, On se očitovao u simbolu goluba. Zar onda nije očito da razlog zbog kojeg trebamo biti ponizni da bismo živjeli s Bogom ne leži samo u tome što je Bog velik a mi tako maleni, ili u tome da poniznost dolikuje samo tako malim stvorenjima, već u činjenici da je Bog, kakvog Ga vidimo u Isusu, i sam blag i ponizan u svom srcu.

Glavna pouka ovog događaja jeste da je Sveti Duh mogao doći na Gospoda Isusa u obliku goluba i ostati na Njemu samo zbog toga što je On bio Janje. Da je Gospod Isus imao kakvu drugačiju narav od janjeće — poniznost, krotkost, samopredaja — golub nikada ne bi ostao na Njemu. Blag kakav jeste, golub bi preplašeno pobjegao da i sam Isus nije bio blag i ponizan u srcu.

Ovo nam daje sliku toga kakvi bismo mi trebali biti da bi Sveti Duh mogao doći na nas i ostati sa nama. Golub može ostati sa nama samo ako smo voljni da budemo kao janje. Kako je samo nemoguće da Duh ostane na nama dok je naše »ja« i dalje nepokoreno!

Plodovi nepokorenog »ja« su u direktnoj suprotnosti sa blagošću goluba. Ponovo pročitajte u Galaćanima 5 o deveterostrukim plodovima Duha (ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrotu, vjernost, krotkost i uzdržljivost) kojima nas Golub čezne ispuniti! Onda to suprotstavite užasnim djelima tijela (novozavjetni naziv za neslomljeno »ja«) u istom poglavlju. Vidimo kontrast između vuka koji reži i blagog goluba!

JANJETOVA NARAV²

Znači, potpuno je jasno da će Sveti Duh doći i ostati na nama samo onda kada postanemo spremni da budemo poput janjeta svaki put kada nam On dokaže zabludu u vezi sa grijehom! Ne postoji ništa tako djelotvorno i pokorno kao što je gledanje Janjeta kako ide na Golgotu radi nas, i vidjeti koliko smo već puta bili nespremni da na isti način postupimo za Njega.

Na trenutak Ga posmatrajmo kao Janje. On je bio *obično Janje*. Janje je jedno od najjednostavnijih Božijih stvorenja. Ono nema ni sheme ni plana da si olakša — preživljava u bespomoćnosti i jednostavnosti. Isus je, radi nas, sebe učinio ništavnim i postao obično Janje. Nije imao svoje snage, svoje mudrosti, nikakvog plana kako da se izvuče iz teškoća; samo jednostavnu i stalnu ovisnost o Ocu. »Sin ne može ništa sam od sebe učiniti, nego samo ono što vidi da čini Otac.«³ Ali mi — kako smo samo mi komplikovani! Kakve samo planove imamo kako bismo pomogli sebi izvukli se iz teškoća! Kakvim se sve ličnim naporima koristimo da bismo živjeli kršćanskim životom i i izvršili Božija djela, kao da smo »nešto« i kao da možemo učiniti bilo šta! Golub je bio prinuđen da odleti (u najmanju ruku toliko daleko koliko se to odnosilo na spoznaju o blagoslovu Njegovog prisustva) jer mi nismo bili voljni da postanemo obična janjad.

SPREMAN DA GA OSTRIŽU

Potom je postao *ostrigano Janje*: voljan da ostrižu Njegova prava, ugled, i svaku blisku ljudsku slobodu, kao što se sa janjeta striže vuna. Nikada nije pružao otpor. Janje to nikada ne čini. Kada je bio vrijeđan radi nas, nije se svetio. Kada je patio, nije prijetio. Nikada nije rekao: »Ne možete tako postupati sa Mnom. Zar ne znate da sam Ja Božiji Sin?« A, u koliko smo slučajeva mi bili nespremni da budemo ostrigani od onoga što je s pravom bilo naše? Nismo bili voljni da radi Njega izgubimo ono što nam pripada. Također, insistiramo na tome da se prema nama postupa sa poštovanjem dostojnim našeg položaja. Opiremo se i borimo. Golub je morao odletjeti od nas jer nismo voljni da budemo ostrigana janjad, i ostavljeni smo bez mira — kruti i bez ljubavi.

NIJE ODGOVORIO NIŠTA

Zatim, bio je *nijemo Janje*. »K'o ovca, nijema pred onima što je strižu, nije otvorio usta svojih.«⁴ Čitamo da, dok su Ga ljudi klevetali i lagali na Njega, »nije odgovarao«. Nikada se nije branio, niti objašnjavao. Ali zato smo mi sve samo ne nijemi kada neko kaže nešto neljubazno ili neistinito u vezi sa nama. Glasni smo u samoodbrani i samoopravdavanju, a u našem glasu se osjeća bijes. Opravdavamo se kada bi trebalo da iskreno priznamo našu grešku. U svakoj takvoj situaciji, Golub mora odletjeti od nas i povući mir i blagoslov iz naših srca, jer nismo bili voljni da budemo nijema janjad.

NI NA KOGA KIVAN

Bio je i *Janje bez mrlje na sebi*. Ne samo da ništa nije pobjeglo sa Njegovih usana, nego ni u Njegovom srcu nije bilo ničega drugog do ljubavi prema onima koji su Ga poslali na križ. Nije bio ozlojeđen niti kivan na njih, nije bilo ni gorčine prema njima. Čak i dok su zakucavali eksere kroz Njegove ruke, šaputao je: »Opraštam vam«, a i svog Oca je molio da im oprost. Bio je voljan da pokorno pati za nas. A koliko mnogo ozlojeđenosti i gorčine mi nosimo u srcima — prema drugima, koji nama nisu učinili ništa u usporedbi sa onim što su učinili Isusu. Svaka reakcija ostavlja mrlju na našim srcima i Golub mora da odleti jer nismo bili spremni da, radi Isusa, to ponese i oprostimo.

GOLUBE, VRATI SE!

Ovo su djela i stavovi koji, što se tiče trenutnog blagoslova, odnose Svetog Duha iz naših života, i svi su oni grijeh. Grijeh je jedino što ometa probuđenje Njegove crkve. Naše najvažnije pitanje je: »Kako se Golub, sa svojom blagodaću i silom, može vratiti u naš život?« Ponovo je odgovor jednostavan: »Božije Janje«, jer ono nije samo: obično Janje, ostrigano Janje, nijemo Janje i Janje bez mrlje na sebi, nego je, iznad svega drugog, *Janje zamjene*.

Židovima je janje koje je bilo prinošeno na žrtvu Bogu uvijek predstavljalo zamjenu. Njegova krotkost i pokornost povezane su sa njegovom glavnom svrhom, a to je da bude ubijeno za grijeh i da se njegova krv popraska po oltaru kao otkupljenje za grijeh. Poniznost Gospoda Isusa u tome što je postao naše janje bila je nužna, jer je samo na križu mogao postati naša zamjena, naše žrtveno janje, noseći naše grijehe na svom tijelu na drvo, da bismo kada se pokajemo, mogli imati oprostjenje grijeha i očišćenje od svake prljavštine. Bog više od svega želi da nas vrati do križa i pokaže nam naše grijehe koji ranjavaju i povređuju Janje. »Jeste li vi bili tamo kada su razapinjali moga Gospoda?« pita jedna pjesma. Odgovor je: »Da, bili smo.« Našom nesprennošću da se »slomimo« pokazujemo da smo bili dio gomile koja Ga je ubila na Golgoti. A naše krotko Janje je bilo spremno da Ga razapnu i za njih i za nas da bi, kada se najzad pokajemo, imali dragocjenu krv koja će zajamčiti oprostaj i oprati nas od svakog grijeha. Neka ove ozbiljne misli slome naša ponosna srca u pokajanju! Jer samo kada ugledamo naše grijehe koje je Isus ponio u svom srcu tako da smo slomljeni i voljni da se pokajemo od njih i ispravimo ih, tek onda nas Janjetova krv čisti od njih i Golub se vraća donoseći mir i blagoslov u naša srca.

On se ponizio sve do jasli,
i čak do drveta na Golgoti;
a ja sam tako ponosan i nevoljan
da budem Njegov ponizni učenik.

On je potčinio svoju volju Očevoj,
i odlučio da bude u Svjetlu;
a ja više volim da se oslonim na borbu
i da sam pokušam biti ispravan.

Gospode, slomij me, operi me i ispuni
da stalno boravim u Tebi;
da se zajedništvo ne prekine,
a da Tvoje ime bude posvećeno u meni.

Jedan sveti afrički kršćanin je jednom prilikom pričao u zajednici da je, dok se penjao uzbrdo na sastanak, čuo korake iza sebe. Okrenuo se i vidio čovjeka kako na leđima uzbrdo nosi veliki težak tovar. Bilo mu ga je žao pa je započeo razgovor s njim. Onda je primijetio ožiljke na njegovim rukama i shvatio da je to Isus. Rekao Mu je: »Gospode, nosiš li to uzbrdo grijeha svijeta?« »Ne«, odgovorio je Gospod Isus, »ne nosim grijeha svijeta, samo tvoje!« Kada je taj Afrikanac prepričao viziju koju mu je Bog upravo dao, njegovo srce i srca onih koji su slušali bila su slomljena dok su gledali svoje grijeha na Križu.

I naša srca trebaju biti slomljena; samo tada ćemo biti spremni na priznanje, izvinjenje, pomirenje i obnovu, koji su uključeni u pokajanje za grijeh. Onda kada budemo spremni da se ponizimo kao što je Gospod sebe ponizio, Golub će se vratiti na nas.

Vrati se, nebeski Golube, vrati se,
ljupki glasniče odmora!
Mrzim grijeha koji Te žaloste,
i odnose te iz mojih grudi.

POD VLAŠĆU GOLUBA

I na kraju, golub je simbol mira koji sugerira da, ukoliko nas je oprala Isusova krv, i ukoliko sa Janjetom živimo u poniznosti, znak prisustva i ispunjenosti Duhom bit će mir. Zaista, ovo sve vrijeme treba biti provjera našeg života. »I neka u vašim srcima vlada (ili sudi) mir Kristov.«⁵ Ako Golub u bilo koje vrijeme prestane pjevati u našim srcima, ako je naš mir narušen, to može biti samo zbog grijeha. Mora da smo se na neki način udaljili od poniznosti Janjeta i moramo upitati Boga da nam pokaže šta se desilo. Kada se pokajemo i donesemo taj grijeh na križ, Golub će se vratiti na mjesto u našim srcima koje mu s pravom pripada i ponovo ćemo imati mir sa Bogom. Na ovaj način ćemo upoznati neprestano prisustvo Duha koje je, kroz trenutnu i stalnu primjenu dragocjene Isusove krvi, dostupno čak i palom čovjeku.

Zar ne bismo trebali, već od danas, dopustiti da našim životima vlada nebeski Golub — mir Božiji — te Mu dozvoliti da bude sudija tokom

cijelog dana? Ako to učinimo, ići ćemo putem stalnog razotkrivanja krivice sa mnogo poniznosti. Ipak, ovim putem ćemo doći do stvarnog prilagođavanja Janjetu i upoznat ćemo samo pobjedu koja je vrijedna svega — pobijedit ćemo sebe.

Bilješke

¹ Psalm 104:16

² Zaglavlja u ovom poglavlju koja se odnose na karakteristike Janjeta dugujem jednom govoru koji mi je dao moj prijatelj Marshall Shallis iz Engleske.

³ Ivan 5:19

⁴ Izaija 53:7

⁵ Kološanima 3:15

PROBUĐENJE U KUĆI

Prije više hiljada godina, u najljepšem vrtu koji je ikada postojao, živjeli su čovjek i žena. Oblikovani na sliku svoga Stvoritelja, živjeli su samo za to da Ga očituju svim stvorenjima i jedno drugome a, prema tome, i da Ga slave svakog trenutka u danu. Svoj su položaj prihvatili ponizno — jedna od potpunih pokornosti i predaja Njegovoj volji. Zato što su se potpuno potčinili Njegovoj volji i zato što su živjeli za Njega a ne za sebe, bili su i sasvim potčinjeni jedno drugom. Prema tome, u tom su prvom domu, u prekrasnom vrtu, vladali savršeni sklad, mir, ljubav i jedinstvo, i to ne samo sa Bogom, nego i međusobno.

Onda je, jednog dana, sklad razbijen jer se zmija prikrala u taj, ka Bogu usmjeren, dom; a sa njom je došao i grijeh. A sada su, zbog toga što su izgubili mir i zajedništvo s Bogom, Adam i Eva izgubili sve to i između sebe. Više nisu živjeli za Boga, čak ni jedno za drugo — sada su živjeli samo za sebe. Svako od njih je sada postao svoj bog. Umjesto mira, sklada, ljubavi i jedinstva, sada su imali razdor i mržnju — drugim riječima, GRIJEH!

PROBUĐENJE POČINJE KOD KUĆE

Grijeh je prvo ušao u ljudski dom. A naš dom je mjesto na kojemu vjerovatno griješimo više nego bilo gdje drugo, pa je tako dom taj u koji probuđenje najprije treba da dođe. Probuđenje je očajno potrebno u crkvi, u našoj državi i u svijetu, ali probuđena crkva sa neprobuđenim domom bila bi čisto licemjerje. Dom je najteže i najskuplje, ali i najneophodnije mjesto na kojem treba početi.

Prije nego što nastavimo, podsjetimo se šta je ustvari probuđenje. Ono jednostavno znači novi život u srcima u kojima je duhovni život opao — ali ne i novi život naših snaga ili samopokrenutih djelatnosti. To nije ljudski život, nego Božiji, Isusov život koji nas ispunjava i protječe kroz

nas. Taj život se pokazuje u zajedništvu i jedinstvu sa onima sa kojima živimo — nema ničega između nas i Boga, i ničega između nas i drugih. Dom je, iznad svega drugog, mjesto u kojem treba doživjeti probuđenje.

Kako su samo drugačija iskustva većine nas koji ispovijedamo kršćanstvo u svojim domovima — malo razdražljivosti, napeto raspoloženje, sebičnost i ozlojeđenost! Čak i tamo gdje nema ništa određeno loše među nama, ne postoji ono potpuno jedinstvo i zajedništvo koje treba da karakteriše kršćane koji žive zajedno. Sve što dolazi između nas i drugih, dolazi i između nas i Boga, i kvari naše zajedništvo sa Njim, tako da naša srca nisu preplavljena božanskim životom.

ŠTA NIJE UREDU SA NAŠIM DOMOVIMA?

Kada smo već kod toga, šta nije uredi sa našim domovima? Kada govorimo o domu, mislimo na odnos koji postoji između muža i žene, roditelja i djeteta, brata i sestre, ili između osoba koje su, usljed različitih okolnosti, prisiljene živjeti zajedno.

Prvo što je pogrešno u tako mnogo porodica jeste to da nisu uistinu iskreni jedno s drugim. U velikoj mjeri živimo iza spuštenih roletni. Drugi ne znaju kakvi smo, a mi nemamo namjeru da im to pokažemo. Čak ni oni koji žive u veoma bliskom odnosu sa nama ne znaju šta se dešava unutra — ne znaju za naše poteškoće, borbe, padove, niti šta je to od čega Gospod Isus tako često mora da nas čisti. Ovaj nedostatak transparentnosti i iskrenosti uvijek je posljedica grijeha. Prva posljedica prvog grijeha bilo je to da su se Adam i Eva skrili od Boga iza drveća u vrtu. Oni, koji su bili tako transparentni sa Bogom i jedno s drugim, stajali su tamo skrivajući se od Boga zbog grijeha. Ako su se krili od Boga, možemo biti sigurni da su uskoro počeli da se kriju i jedno od drugog. Postojale su reakcije i misli u Adamovom srcu za koje Evi nikada nije bilo dopušteno da ih sazna, a slične stvari nalazile su se sakrivene i u Evinom srcu. I tako je do danas. Kada postoji nešto što krijemo od Boga, to isto krijemo i jedno od drugog. Iza takvog zida rezervisanosti, koji djeluje kao maska, pokrивamo našu pravu prirodu. Ponekad se na izvanredan način krijemo iza fasade humora. Plašimo se da budemo ozbiljni jer ne želimo da se drugi previše približe i vide kakvi smo zapravo, tako da nastavlјamo sa igrom zavaravanja. Nismo stvarni jedno s drugim — a niko ne može imati zajedništvo sa nestvarnom osobom — tako da jedinstveno i blisko zajedništvo u domu postaje nemoguće. Ovo je ono što Pismo zove »život u tami« — jer je tama sve što se sakriva.

PAD U LJUBAVI

Druga stvar koja ne valja u vezi naših domova jeste to da padamo u stvarnoj ljubavi prema drugima. »E, pa sad«, mogli biste reći, »to nikada ne bi moglo da se kaže za naš dom, jer niko se ne bi mogao voljeti više nego što moj muž i ja volimo jedno drugo!« Ali sačekajte malo! Zavisi šta podrazumijevate pod ljubavlju. Ljubav nije samo sentimentalni osjećaj, niti jaka strast. Čuveni odjeljak u 1. Korinćanima 13 govori nam o tome šta je to prava ljubav, i ako se provjeravamo takvim standardom, mogli bismo na kraju otkriti da jedva da volimo jedno drugo, kao i to da je naše ponašanje potpuno suprotno — a suprotno od ljubavi je mržnja! Pogledajmo neke dijelove ovog pasusa koji nam govori o ljubavi.

»Ljubav je strpljiva,
ljubav je dobrostiva,
ljubav ne zavidi,
ne hvasta se,
ne oholi se.
Nije nepristojna, ne traži svoje,
ne razdražuje se,
zaboravlja i prašta zlo.«

Kako stojimo sa ovakvom provjerom u svojim domovima? Tako često djelujemo na sasvim suprotan način.

Često smo nestrpljivi jedno s drugim, čak neljubazni u načinu na koji odgovaramo ili reagujemo.

Osim toga, koliko samo ljubomore može biti u kući. Muž i žena mogu biti ljubomorni na poklone koje dobiva ono drugo; čak i na duhovni napredak nekog od njih. Roditelji mogu biti ljubomorni na svoju djecu, a kako tek često nailazimo na ogorčenu ljubomoru između braće i sestara.

Također, »ljubav nije nepristojna« — učtivo ponašanje, šta je sa tim? Učtivost je, naprosto, ljubav u malim stvarima, ali male stvari su upravo te o koje se spotičemo. Mislimo da kod kuće možemo i da »popustimo«.

O, kako smo često ponosni! Ponos se pokazuje na mnogo različitih načina. Smatramo da mi znamo najbolje. Želimo stvari činiti na naš način; zamjeramo ili šefujemo drugima, a zanovijetanje i šefovanje vode nas ka tome da ih preziremo. Sam naš stav superiornosti postavlja nas iznad njih. A onda, kad u dubini svog srca prezremo nekoga, za sve krivimo drugu stranu — a ipak mislimo da volimo.

Šta je sa nesebičnošću? Mnogo puta na dan stavljamo svoje želje i interese iznad želja i interesa drugih.

A kako se samo lako naljutimo! Kako smo brzi da se zbog nečega razdražimo na druge! Kako često dopuštamo sebi neljubazne misli, uvredljive osjećaje zbog nečega što je neko uradio, ili ostavio neurađeno! A ipak tvrdimo da nismo pali u stvarnoj ljubavi prema drugima u našem domu. Ovo se dešava svaki dan, a mi o tome uopšte ne razmišljamo. Sve ovo je suprotno od ljubavi, a suprotno od ljubavi je mržnja.

Nestrpljivost je mržnja. Zavist je mržnja. Taština i samovolja su mržnja, a isto su i sebičnost, razdražljivost i ozlojeđenost! A mržnja je GRIJEH. »Tko tvrdi da je u svjetlu, a mrzi svog brata, u tami je sveudilj.«¹

Kakve sve tenzije, prepreke i neslogu imamo, dok je zajedništvo sa Bogom i drugima učinjeno nemogućim.

JEDINI IZLAZ

Sada se postavlja samo jedno pitanje: »Želimo li novi život i probuđenje u svom domu?« Moramo ispitati svoja srca. Jesmo li spremni da nastavimo u ovakvom stanju, ili smo uistinu gladni novog života, Njegovog života, u našem domu? Ukoliko nismo istinski gladni, nećemo biti voljni poduzeti neophodne korake. Prvi korak je da grijeh nazovemo grijehom (naš lični grijeh, ne grijeh druge osobe) i odemo sa njim pred križ, vjerujući Gospodu Isusu da će nas očistiti od njega sada i zauvijek.

Dok poginjemo glave pred križem, Njegova nesebična ljubav za druge, Njegovo strpljenje i trpeljivost utječu u naša srca. Njegova nas dragocjena krv pere od zlovolje i stava u kojem nema ljubavi, a Sveti Duh nas ispunjava Isusovom prirodom. 1. Korinćanima 13 nije ništa drugo do Isusova priroda, što je za nas dar, jer Njegova priroda *jeste* naša, ako je On naš. Ovaj dar možemo primiti svaki put kada grijeh i nedostatak ljubavi počnu da se prikradaju, jer nam je ovaj izvor krvi koja čisti uvijek dostupan.

Sve ovo će nas, nedvosmisleno, zavjetovati da idemo putem križa u našem domu. Opet i iznova, vidjet ćemo na kojim mjestima se moramo odreći svojih prava, kao što je i Isus od svojih odustao zbog nas. Vidjet ćemo da je ono što u nama reaguje tako oštro na sebičnost i ponos drugih, upravo naša sebičnost i naš ponos, koje nismo voljni žrtvovati. Prihvatit ćemo tuđe puteve i djelovanja kao Božiju volju za nas, i krotko ćemo joj se potčiniti. Ovo ne znači da sebičnost drugih ljudi trebamo prihvatiti kao Božiju volju za *njih* — daleko od toga, nego samo kao

Božiju volju za *nas*. Što se drugih tiče, Bog vjerovatno želi da nas iskoristi, ako smo skrušeni, da im pomognemo da uvide svoju potrebu. Naravno, ako smo roditelj, često ćemo željeti da strogo korigujemo svoju djecu. Ali ništa od ovoga ne smije dolaziti iz sebičnih pobuda, nego samo iz ljubavi prema drugima i čežnje za njihovim dobrom. Naša lična udobnost i prava moraju biti neprestano potčinjavani. Samo na ovaj način će ljubav Gospoda Isusa moći da nas ispuni i samo ovako će moći da se očituje kroz nas.

Kada smo slomljeni na Golgoti, moramo biti voljni da sve dovedemo u red sa drugima — ponekad čak i sa našom djecom. Ovo je veoma često provjera naše skrušenosti. Skrušenost je suprotna tvrdoći. Tvrdoća kaže: »To je tvoja greška!« Skrušenost, međutim, kaže: »To je moja greška!« Zamislite koliko drugačija atmosfera će zavladati u našem domu kada nas čuju da priznajemo: »To je moja greška!« Prisjetimo se da pod križem u jednom momentu ima mjesta samo za jednoga. Ne možemo reći: »Ja nisam bio u pravu, ali nisi ni ti. I ti moraš doći!« Ne, mi moramo otići sami, govoreći: »Ja sam pogriješio.« Bog će u drugima raditi više kroz našu skrušenost nego kroz bilo šta što mi sami možemo reći ili učiniti. Možda ćemo pak morati da čekamo — možda i zadugo. Ali to nam samo treba biti razlog da još bolje shvatimo kako se Bog osjeća, jer kao što je neko rekao: »I On je morao dugo čekati, još od Njegove, dvije hiljade godina stare, velike namjere da sve dovede u ispravno stanje sa ljudima — iako nije bilo ničega pogrešnog sa Njegove strane.« Ali Bog će zasigurno odgovoriti na naše molitve i, također, dovesti drugu osobu na Golgotu. Ondje ćemo biti jedno; prepreke među nama bit će srušene; tamo ćemo moći da živimo u svjetlu, u pravoj transparentnosti sa Isusom i jedno s drugim, ljubeći jedno drugo duboko iz srca. Grijeh je gotovo jedino što imamo zajedničko sa svima drugima, pa se stoga i jedino mjesto na kojem možemo biti jedno nalazi pred Isusovim nogama — tamo gdje se čisti grijeh.

7

TRUN I BRVNO

Nešto je u oku našeg prijatelja! Iako je to samo nešto maleno — ono što Isus zove »trun« — kako je samo bolno i kako je samo bespomoćan dok se to ne izvadi! Kako je zahvalan kada nam to uspije. Mi bismo bili jednako zahvalni da on učini isto za nas.

U svjetlu toga, izgleda da prava svrha dobro poznatog odjeljka u Mateju 7:3–5 o trunu i brvnu, nije tu da bi nam zabranila da pokušamo ukloniti grešku druge osobe, nego upravo suprotno: da po svaku cijenu trebamo na ovaj način poslužiti jedan drugome. Istina, čini se da je ono što se naglašava, prije svega razotkrivanje krivice osuđivanja, ali kada je to razmotreno, pasus završava riječima: »...pa ćeš tada jasno vidjeti kako da izvadiš trun iz oka bratova.« Prema Novom Zavjetu, smatra se da trebamo voditi veliku brigu o drugima, i to tako da smo voljni učiniti sve što možemo kako bismo iz njihovog oka uklonili trun koji im zaklanja vidik i ometa blagoslov. Rečeno nam je da »opominjemo jedan drugoga«, da »tješimo jedan drugog«, da »peremo noge jedan drugome« i da »pazimo jedan na drugoga da se potičemo na ljubav i dobra djela!« Isusova ljubav izlivena u naša srca učinit će da želimo pomoći jedni drugima na ovakav način.

Kakav samo blagoslov možemo donijeti drugima ako smo voljni da izazovemo jedan drugoga u poniznosti, dok nas Bog vodi! Jedan ponizni Švicarac, koji se zvao Nicholas of Basle, jedan od članova udruge »Prijatelji Božiji« prešao je preko planina do Strazburga i ušao u crkvu dr. Taulera, popularnog propovjednika toga grada. Izazvao je dr. Taulera: »Prije nego što mogneš uraditi svoje najveće djelo za Boga, za svijet i za ovaj grad, moraš umrijeti — umrijeti sebi, svojim darovima, svojoj popularnosti, čak i svojoj dobroti. Kada spoznaš potpuno značenje križa, imat ćeš novu silu sa Bogom i ljudima.« Taj ponizni izazov od strane jednog nepoznatog kršćanina promijenio je život doktora Taulera. Uistinu je naučio kako da umre i, kao rezultat toga, bio veliko sredstvo u pripremi puta za Luthera

i reformaciju. U ovom odjeljku Matejevog evanđelja, Gospod Isus nam govori kako jedni drugima možemo pomoći na taj način.

ŠTA JE TO »BRVNO«?

Isus nam, međutim, najprije govori da je nemoguće pokušati izvaditi maleni trun strugotine iz tuđeg oka, sve dok se brvno, dugačka i široka greda, nalazi u našem oku. Kada je ovo slučaj, nema šanse da možemo izvaditi trun iz tuđeg oka, jer mi sami ne možemo dobro vidjeti i, u svakom slučaju, pokušaj da to uradimo bilo bi čisto licemjerje.

Svi znamo šta je Isus podrazumijevao pod trunom u oku neke druge osobe. To je neka pogreška koju bi trebali da primijetimo (koju smo, vjerovatno, mogli primijetiti). To može biti nešto što je ta osoba učinila protiv nas, ili neki stav koji je zauzela o nama. Ali šta je Gospod Isus podrazumijevao pod brvnom u našem oku? Ja sugeriram da brvno u našem oku predstavlja našu reakciju u kojoj nema ljubavi prema trunu druge osobe.

Nema sumnje da postoji neka krivica u drugoj osobi, ali naša reakcija na to loše takoder je loša! Trun u njihovom oku je kod nas izazvao ozlojeđenost, hladnoću, kritikizam, gorčinu, zle riječi ili zlovolju — što su sve varijante osnovnog zla, pada u ljubavi. A to je, kaže Gospod Isus, mnogo, mnogo gore nego mala greška (ponekad sasvim nesvjesna) koja je izazvala ove naše reakcije. U grčkom jeziku »trun« ima značenje malog parčeta iverice, dok »brvno« znači »krovna greda«. Ovim poređenjem Gospod Isus želi da nam kaže da je naša reakcija bez ljubavi prema nečijoj pogrešci isto što i velika krovna greda prema trunu iverice! Svaki put kada uperimo bilo koji prst u nekoga i kažemo: »To je tvoja greška«, tri od naših pet prstiju su okrenuta i pokazuju prema nama. Bog je milostiv prema nama, jer mnogo puta kada smo krivi za ovo, i u svom licemjerju pokušamo da se bavimo greškom drugih ljudi, Bog vidi da se u našim srcima nalazi nešto još gore.

Nemojmo misliti da je za brvno u oku potrebna neka *nasilna* reakcija sa naše strane. Brvno može biti prvi nagovještaj ozlojeđenosti, prvi treptaj neljubazne misli, ili prva sugestija kritikizma bez ljubavi. Kada je tako, to iskrivi naš vid i mi ne vidimo druge onakvima kakvi jesu — duboko voljeni od strane Boga. Ako im govorimo o trunu u njihovom oku, a sami imamo grijeh u srcu, to će ih samo isprovocirati da i sami usvoje isti težak stav prema nama, jer je zakon odnosa među ljudima da »kakvom mjerom mjerimo (da osudimo druge) onakvom će nam se mjeriti.«

ODNESITE TO NA GOLGOTU

»Najprije izvadi brvno iz svoga oka.« Tu moramo početi. Našu reakciju u kojoj nema ljubavi prema drugima moramo prepoznati kao grijeh. To moramo na koljenima odnijeti na Golgotu, tamo vidjeti Isusa i uvidjeti koliko Ga je taj grijeh koštao. Moramo se pokajati pred Njegovim nogama i biti nanovo slomljeni. Moramo vjerovati Gospodu Isusu da će taj grijeh oprati svojom dragocjenom krvlju i ispuniti nas ljubavlju za tu osobu. On to želi, i učinit će to ako se pozovemo na Njegovo obećanje. Onda ćemo vjerovatno morati da odemo do te druge osobe u pokajanju, da priznamo grijeh koji je bio u našem srcu, a koji je krv oprala, te da i od nje zatražimo oprostaj. Ljudi oko nas, a ponekad čak i naša srca, često će nam reći da grijeh koji priznajemo nije ni blizu tako velik kao pogreška te druge osobe — koja još uvijek treba da se prizna. Ali, mi smo bili na Golgoti, zapravo, učimo da živimo u sjeni Golgote; tamo smo vidjeli svoj grijeh i više ga ne možemo upoređivati sa tuđim.

Kada preduzmemo jednostavne korake pokajanja, *onda* ćemo moći jasno vidjeti kako da izvadimo trun iz tuđeg oka jer se u našem više neće nalaziti brvno. U tom momentu, Bog će baciti novo svjetlo na potrebe druge osobe. Onda ćemo možda uvidjeti da trun, kojeg smo ranije bili toliko svjesni, zapravo ne postoji — to je bila samo projekcija nečega što se nalazilo u nama. Možda ćemo otkriti nama sakrivene i fundamentalne stvari, kojih je ova osoba jedva svjesna. Tada, dok nas Bog vodi, moramo je u ljubavi i ponizno izazvati, tako da se sve to može i njoj otkriti. Ovo je onda može odvesti do izvora koji čisti grijeh — do križa — gdje će pronaći oslobođenje. U ovom će trenutku, više nego ikada, ljudi biti spremni da prihvate naš izazov — uistinu, ako su ponizni, bit će nam zahvalni, jer će sada znati da u našem srcu nema sebičnih motiva, već samo ljubav i briga za njih.

Kada nas Bog dovede do toga da nekoga izazovemo, ne smijemo dozvoliti strahu da nas zaustavi. Nemojmo se svađati niti vršiti pritisak. Samo recimo to što nam je Bog rekao i ostavimo to tako. Božiji je posao, ne naš, da izazove druge da progledaju. Treba vremena da čovjek bude spreman da povije »ponosno i tvrdovrato “ja”«. Kada je naš red da budemo izazvani, nemojmo se braniti ili pokušavati da se objasnimo. To prihvatimo tiho, zahvaljujući drugome, a onda odnesimo to Bogu i upitajmo Ga za to. Ako su drugi bili u pravu, budimo dovoljno ponizni da odemo i to im kažemo; a onda zajedno proslavimo Boga. Nema sumnje da svi očajno trebamo jedni druge. Ima tamnih mrlja u našim životima, koje nikada nećemo vidjeti ukoliko nismo spremni da nas Bog izazove kroz druge.

JESI LI VOLJAN DA BUDEŠ SLUGA?

Nema ništa jasnije u Novom Zavjetu od činjenice da Gospod Isus od nas očekuje da zauzmemo ponizan položaj sluge. Ovo nije samo jedna dodatna obaveza koju možemo da uzmemo ili ostavimo već kako nam se sviđa. To je sama srž ovog novog odnosa, koji učenik treba da ponese s obzirom na Boga i svoje zajedničare u vjeri ako želi otkriti zajedništvo sa Kristom i bilo koji stepen svetosti u svom životu. Kada shvatimo poniznost i čišćenje od sebe, što je uključeno u postojanje pravog sluge, evidentno je da će samo oni koji su spremni da u potpunosti žive u sjeni Golgote, imajući u vidu poniznost i skrušenost Gospoda Isusa, biti voljni da prihvate ovakav položaj.

Dok prilazimo ovom predmetu i njegovoj detaljnoj ličnoj primjeni na naše živote, postoje tri preliminarne stvari koje moraju biti rečene kako bi nas pripremile da shvatimo nizak i ponizan položaj koji On želi da zauzmemo.

U Starom Zavjetu se spominju dvije vrste slugu. Imamo *najamnike*, koji su imali platu i određena prava. Onda imamo *robove*, koji nisu imali nikakvih prava, nisu primali platu niti su se smjeli žaliti. Jevrejima je bilo zabranjeno da načine sebi robove iz svog naroda. Bilo im je dozvoljeno da takvim robovima učine samo neznabošce. Međutim, kada dođemo do Novog Zavjeta, grčka riječ za slugu Gospoda Isusa Krista nije »najamnik« nego »rob«. Ovo znači da je naš položaj takav da nemamo nikakvih prava niti šanse da se žalimo, pri čemu smo apsolutno vlasništvo našega Gospodara, te On može raspolagati sa nama kako hoće i ponašati se kako Mu je volja.

Nadalje, još jasnije ćemo vidjeti kakav naš položaj uistinu treba biti, kada nam postane jasno da trebamo biti robovi Onoga koji je i sam pristao da bude rob. Sljedeći odjeljak iz Pisma otkriva čudesnu poniznost Gospoda Isusa: »On, božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom, nego se nje lišio uzevši narav sluge...«¹

Bio je bez prava, spreman da se prema Njemu postupa onako kako Očeva volja i ljudska zlonamjernost odluče, sve u svrhu služenja ljudima i želje da ih vrati Bogu. A ti i ja treba da budemo robovi Njega koji je ostao rob, čija je narav uvijek poniznost i čija je aktivnost da se potčini i služi onima koje je stvorio. Kako je onda nizak naš pravi položaj! I koliko nam to pokazuje šta znači biti pod vlašću Gospoda Isusa!

Ovo nas vodi još dalje. Naše služenje Gospodu Isusu treba da bude izraženo kroz našu službu bližnjima. Pavao kaže: »Mi, naime, ne propovijedamo sebe, nego Krista Isusa kao Gospodina, a sebe kao vaše sluge radi Isusa.«² Poniznost koju usvojimo u svom odnosu sa Gospodom mjeri se poniznošću koju ispoljavamo u našem odnosu sa drugima. Ako nismo spremni da služimo drugima vrijedno i ponizno, On smatra da isto tako nismo spremni da služimo Njemu. Na ovaj način, stavljamo sebe izvan zajedništva sa Njim.

Sada smo u položaju da sve ovo osobnije primijenimo i na sebe. Nekada ranije, Bog mi je govorio kroz stihove iz: Luka 17:7–10.

»Tko će od vas svome sluzi koji ore ili čuva stoku, kad se vrati iz polja, reći: “Brzo dođi i sjedni za sto”? Neće li mu, naprotiv, reći: “Pripremi večeru, te se pripaši da mi služiš dok ja jedem i pijem, pa poslije ti jedi i pij”? Zar duguješ zahvalnost sluzi što je izvršio zapovijed? Tako i vi, kad izvršite sve što vam je naređeno, recite: “Beskorisne smo sluge. Učinili smo samo ono što smo morali učiniti.”«

Ja ovdje vidim pet obilježja roba.

Kao prvo, on mora biti spreman da bude pretrpan poslom, a da za to ne očekuje nikakvu naknadu. Na kraju napornog dana u polju, sluga iz parabole je odmah morao da spremi večeru svom gospodaru, a onda još i da je posluži — i sve to prije nego što je njemu samom bilo dozvoljeno da jede. On je jednostavno otišao i to uradio, ne očekujući ništa zauzvat! Koliko smo samo nevoljni da se ovo dogodi i nama! Kako smo brzi na gundanje i gorčinu u našim srcima kada se ovo očekuje od nas. Pri tome se, u trenutku kada počnemo da gundamo, ponašamo kao da imamo neka prava — a robovi ih uopšte nemaju!

Kao drugo, dok ovako čini, rob mora biti spreman na to da mu niko neće biti zahvalan. Koliko često služimo drugima sa samosamilošću u srcima, a onda se ogorčeno žalimo kada oni to uzmu zdravo za gotovo i ne zahvale nam na tome. Ali, rob mora biti spreman da to prihvati. Najamnici mogu nešto i očekivati, ali ne i robovi.

I treće, kada sve ovo učini, rob ne smije druge optuživati za sebičnost. Dok sam čitao ovaj odjeljak, nisam se mogao oteti utisku da je gospodar bio sebičan i bezobziran, ali takva optužba ne dolazi i od roba. On postoji da služi interesima svoga gospodara, a sebičnost, ili bilo šta drugo u vezi njegovog gospodara, ne tiče ga se. Ali šta je sa nama? Možda bismo sebi i dozvolili da nas drugi »eksplloatišu«; možda bismo čak bili spremni i da nam se ne zahvale za ono što činimo, a ipak, kako samo u svom umu optužujemo druge za sebičnost! To nije položaj roba koji u sebičnosti drugih treba pronaći mogućnosti da se poistovjeti sa svojim Gospodom — slugom svih.

Postoji, međutim, i četvrti korak koji moramo preduzeti. Ovdje nema mjesta ponosu ili samo-čestitanju, nego: *moramo priznati da smo bezvrijedne sluge*, što znači da sami po sebi nismo od velike koristi ni Bogu ni ljudima. Moramo iznova i iznova priznavati da: »nikakvo dobro ne stanuje u meni, to jest, u mom tijelu.«³ Ako djelujemo kao robovi, priznanje ne ide nama, čija su srca prirodno ponosna i tvrdoglava, nego samo Gospodu Isusu, koji se nastanio u nama i koji nas je učinio spremnim.

Kao peti i završni korak, dolazi nokaut koji kao udar vjetra zadaje udarac egu. *Moramo priznati da u djelovanju i trpljenju sa krotkošću i pokornošću, nismo učinili ni mrve više od onoga što se od nas očekuje.* Bog je stvorio čovjeka da Mu, prije svega, bude rob.

Ljudski grijeh se jednostavno sastoji od čovjekovog odbijanja da bude Božiji rob. Prema tome, njegova obnova može biti samo obnova položaja roba. Čovjek ne čini ništa naročito i hvale vrijedno kada se složi da prihvati takav položaj, jer bio je stvoren i otkupljen upravo za to mjesto.

Ovo je put križa. Ovo je put kojim je Božiji ljubljani Rob prvi išao zbog nas, pa zašto ne bismo još i mi, robovi tog Roba, išli tim putem? Čini li se ovaj put nadole teškim i prijetećim? Budi siguran da je ovo jedini put prema gore. Ovo je bio put kojim je Gospod Isus dosegao prijestolje, a to je i put kojim i mi dosežemo mjesto duhovne sile, autoriteta i plodnosti. Oni koji idu ovim putem su duše koje blistaju i sretne su, preplavljene životom njihovog Gospoda. Oni su otkrili da će »onaj koji se ponizi, biti uzvišen« i da je to jednako istina za njih kao i za njihovog Gospoda. Poniznost i pokajanje moraju postati način života.

Nećemo ući u izobilniji život samo s riješenošću da u budućnosti budemo ponizniji. Prvo se moramo pokajati za ranije stavove i djelovanja koja još uvijek postoje, čak i ako je samo riječ o našoj nespremnosti da se izvinimo zbog njih. Gospod Isus nije uzeo narav sluga samo da bi nam dao primjer, nego i da bi mogao umrijeti za ove grijeha na križu i

otvoriti izvor svoje dragocjene krvi u kojoj svi grijesi mogu biti oprani. Ali ta krv ne može biti primijenjena na grijehe našeg ponosnog srca, ukoliko nismo bili slomljeni u pokajanju nad onim što se već dogodilo i nad onim što već jesmo. To će značiti dopuštanje Božijem svjetlu da prođe kroz svaki dio naših srca i u svaki dio naših odnosa sa drugima.

Ovo znači da ćemo morati uvidjeti da je grijeh ponosa, koji će nam Bog pokazati, učinio da za Isusa postane neizbježno to da siđe s neba i umre na križu, kako bi ti grijesi bili oprošteni. Nije riječ samo o molbi za oprost upućenoj Njemu, već i o molbi upućenoj drugima. To bi bila zaista prava poniznost. Ipak, pužuci kroz »Vrata skrušenih«, iskrsnut ćemo na svjetlo i slavu ceste svetosti i poniznosti.

Bilješke

¹ Filipljanima 2:6–7

² 2. Korinćanima 4:5

³ Rimljanima 7:18

MOĆ JANJETOVE KRVI

Poruka i izazov probuđenja sa kojom se mnogi od nas u ovim danima susreću, jeste istraživanje njegove savršene jednostavnosti. Postoji samo jedna stvar na svijetu koja može ometati kršćanina u njegovom hodu u pobjedonosnom zajedništvu sa Bogom i u tome da bude ispunjen Svetim Duhom — to je grijeh u kakvom god obliku. Postoji samo jedna stvar na svijetu koja kršćanina može očistiti od grijeha i time donijeti i slobodu i pobjedu — to je moć krvi Gospoda Isusa. Za nas je, međutim, najvažnije da vidimo šta Kristovoj krvi daje tu snažnu Božiju silu za čovjeka, jer ćemo samo tako moći razumjeti uslove u kojima možemo doživjeti puninu njene moći.

Koliko mnogo dostignuća i koliko mnogo blagoslova Pismo pripisuje krvi Gospoda Isusa! Snagom Njegove krvi stvoren je mir između Boga i čovjeka.¹ Njenom silom, oprostjenje grijeha i vječni život dobijaju svi koji povjeruju u Gospoda Isusa.² Snagom Njegove krvi pobjeđen je Sotona.³ Njenom silom imamo neprestano očišćenje od svih grijeha.⁴ Snagom Njegove krvi možemo biti oslobođeni tiranije zle savjesti da bismo mogli služiti živom Bogu.⁵ Njenom beskrajnom Božijom snagom najnedostojniji imaju pouzdanje da uđu u »Svetinju nad svetinjama« i žive tamo cijeli dan.⁶

Šta toj krvi daje toliku moć? Kako možemo njenu silu doživjeti u potpunosti? Ta dragocjena krv previše često u našim srcima nema svoju moć čišćenja grijeha, davanja mira, prenošenja života, i previše često ne možemo pronaći sebe u Božijem prisustvu i zajedništvu tokom cijelog dana.

IZVOR MOĆI

Odgovor na prvo pitanje sugeriran je u jednoj frazi knjige Otkrivenja, koja Kristovu krv opisuje nježnim izrazom: »krv Janjetova«.⁷ Ne krv

ratnika, nego *krv Janjetova!* Drugim riječima, ono što daje toj krvi Božiju moć za čovjeka jeste janjeća narav Onoga koji ju je prolio. Naziv »Janje«, u Pismu tako često davan Gospodu Isusu, prije svega opisuje Njegovo djelo — djelo žrtve za naše grijehе. Kada bi neki Izraelac koji je zgriješio htio da ponovo dođe u ispravan odnos s Bogom, janjeća krv (ponekad i ovcija) je bila ta koja je morala biti prolivena i poprskana po oltaru. Isus je božansko ispunjenje svih onih janjadi koje su ljudi žrtvovali — Janje Božije, koje uzima grijehе svijeta.⁸ Ali naziv »Janje« ima još dublje značenje. Ono opisuje Njegov karakter. On je Janje po tome što je krotak i ponizan u srcu.⁹ Blag je i ne pruža otpor, a potčinio je, sve vrijeme, svoju volju Očevoj, radi blagoslova i spasenja čovjeka.¹⁰ Svako drugi osim Janjeta bi se uvrijedio i suprotstavio načinu na koji su ljudi postupali sa Njim, ali On, u poslušnosti Ocu¹¹ i iz ljubavi prema nama, nije učinio ništa od toga. Ljudi su od Njega radili što su htjeli, a On se, u naše ime, neprestano pokoravao. Kada su Ga vrijeđali, nije se svetio. Kada je patio, nije prijetio. Nije se zalagao za svoja prava, nije uzvraćao udarac, nije bio ozlojeđen niti se žalio! Koliko drugačiji od nas! Kada su Božija volja i ljudska zloba pokazale na mračnu Golgotu, Janje je krotko pognulo glavu, spremno i na to. I Izaija Ga je, kada je prorokovao, vidio kao Janje: »Ko jagnje na klanje odvedoše Ga; ko ovca, nijema pred onima što je strižu, nije otvorio usta svojih.«¹² Bičevanje, rугanje, pljuvanje, čupanje brade; iznurujuće penjanje uzbrdo, prikivanje na križ i podizanje križa; probijanje rebara i prolijevanje Njegove krvi! Ništa od ovoga se nikada ne bi dogodilo da On nije bio Janje. I sve to samo da plati cijenu za *moj* grijeh! Tako vidimo da On nije Janje samo zato što je umro na križu, nego da je umro na križu zato što je bio Janje.

Neka svako pominjanje krvi pozove u naš um duboku poniznost i samopredaju Janjeta, jer to je ta priroda i narav koja daje krvi čudesnu Božiju moć za nas. Hebrejima 9:14 zauvijek povezuje Kristovu krv sa Njegovim samozrtvovanjem Bogu: »Koliko će više krv Krista — koji je po vječnom Duhu *prinio sam sebe* Bogu kao žrtvu bez mane — očistiti našu savjest od mrtvih djela da služimo živom Bogu?« Poniznost, narav janjeta, potčinjavanje naše volje Bogu — ono je što On najviše očekuje od nas. Sve ovo ispoljilo se kada je Bog stvorio prvog čovjeka. Ali čovjekovo odbijanje da ide tim putem ustanovilo je njegov prvi grijeh, i od tada je to srž grijehа. Isus je došao da bi obnovio ovaj poredak na zemlji. Samo zato što je Otac vidio ovo u Njemu, mogao je reći: »Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koji je po mojoj volji!«¹³ Prolijevanje Njegove krvi tako jasno izražava ovu narav, zbog čega je ona tako neizrecivo dragocjena Bogu i tako efektivna za čovjeka i njegov grijeh.

DRUGO PITANJE

Sada smo došli do drugog pitanja — Kako možemo i sami doživjeti njenu punu silu? Naša nam srca sigurno daju odgovor, dok gledamo na Janje, koje saginje svoju glavu za nas na Golgoti — samo ako smo voljni imati istu narav koja je vladala Njim i sagnuti glavu u skrušenosti baš kao što je On pognuo svoju. Kao što je narav Janjeta ta koja daje krvi moć, tako i mi možemo upoznati njenu potpunu moć na sebi, ali samo ako smo spremni da podijelimo tu istu narav. A u božanskoj naravi *možemo učestvovati*¹⁴ zahvaljujući tome što je ona učinjena prenosivom kroz Njegovu smrt. Razmislite o plodovima Svetog Duha pomenutih u Galaćanima 5: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjernost, krotkost, uzdržljivost. Šta je ovo nego izražavanje janjeće naravi koju je imao Gospod Isus, a kojom Sveti Duh želi da nas ispuni? Nemojmo nikada zaboraviti da je Gospod Isus, iako je uzvišen do Božijeg prijestolja, još uvijek Janje (knjiga Otkrivenje nam to govori), a On želi da nas vidi promijenjene u Njegov lik.

JESMO LI SPREMNI?

Ali jesmo li spremni za ovo? Imamo tvrdo, beskompromisno »ja« — koje se bori za sebe i odupire se drugima — koje mora biti slomljeno; a da bi nas Njegova dragocjena krv dotakla svojom moći koja čisti, moramo uzeti narav Janjeta. Možemo se nadugačko i naširoko moliti da budemo očišćeni od nekog grijeha i da se mir obnovi u našim srcima, ali ukoliko nismo voljni da budemo prelomljeni u vezi sa tim, a potom učinjeni sudionicima Janjetove poniznosti, ništa se neće dogoditi. Svaki grijeh koji smo ikada počinili posljedica je tvrdog neslomljenog »ja« koje ne odustaje od svoje gordosti. Kroz tu krv nećemo pronaći mir, sve dok ne budemo spremni da vidimo izvor svakog grijeha i dok ne promijenimo svoj pogrešan stav koji je izazvan specifičnim pokajanjem — što će uvijek biti ponižavajuće. Sve što trebamo jeste da živimo u svjetlu i da budemo spremni da nam Bog otkrije svaki grijeh koji bi se mogao nalaziti u našem životu. Moramo uvidjeti da Gospod od nas traži izvršenje svih skupocjenih djela pokajanja i potčinjavanja; često u onome što mi sami označavamo kao male i trivijalne stvari. Njihova važnost, međutim, može biti određena cijenom koju će, da bismo to ispravili, platiti naš ponos.

Bog bi nam mogao ukazati na priznanje i izvinjenje koje možda nekome trebamo dati, ili na neko djelo obnove koje bi trebalo učiniti.¹⁵ Mogao bi nam pokazati da se trebamo spustiti dolje, priznati grešku zbog

nečega i potčiniti naša tobožnja prava (Isus nije imao nikakvih prava — zašto bismo ih onda imali mi?). Mogao bi nam pokazati da trebamo otići do osobe koja je učinila nešto loše i priznati joj naše još gore vrijeđanje uzrokovano time (Isus nikada nije bio uvrijeđen zbog nekoga niti je koga vrijeđao — imamo li onda mi prava na to?). Mogao bi nas pozvati na to da budemo iskreni sa svojim prijateljima, tako da nas oni mogu upoznati onakvima kakvi uistinu jesmo i, prema tome, biti u mogućnosti da imaju iskreno zajedništvo sa nama. Ovakvo bi djelovanje moglo biti ponižavajuće i potpuno suprotno našim uobičajenim stavovima ponosa i sebičnosti, ali takvim ćemo djelovanjem upoznati pravu skrušenost i postat ćemo sudionici Janjetove pokornosti. Sve dok smo spremni da pustimo da se ovo dogodi u svakoj situaciji, Janjetova krv će nas moći očistiti od svih grijeha, i mi ćemo živjeti sa Bogom obučeni u bijelo, sa Njegovim mirom u srcima.

Bilješke

¹ Kološanima 1:20

² Kološanima 1:14; Ivan 6:54

³ Otkrivenje 12:11

⁴ 1. Ivanova 1:7

⁵ Hebrejima 9:14

⁶ Hebrejima 10:19

⁷ Otkrivenje 7:14

⁸ Ivan 1:29

⁹ Matej 11:29

¹⁰ Ivan 6:38

¹¹ Filipljanima 2:8

¹² Izaija 53:7

¹³ Matej 3:17

¹⁴ Filipljanima 2:5; 1. Korinćanima 2:16

¹⁵ Matej 5:23–24

TVRDIMO DA SMO NEVINI?

Svima nama je ušlo u naviku da osuđujemo gordost, samopravednost i stavove farizeja u paraboli o farizeju i cariniku¹, tako da jedva možemo vjerovati da se prikaz farizeja odnosi na nas — što samo pokazuje koliko smo mu ustvari slični! Koliko smo samo slični i jednoj učiteljici iz nedjeljne škole, koja je, kada je podučavala o ovoj paraboli, završila svoje predavanje riječima: »A sada djeco, možemo zahvaliti Bogu što nismo isti kao farizej!« U velikoj smo opasnosti ako prihvatimo farizejev stav kada nas Bog želi pokoriti kod Isusovog križa i pokazati nam grijehe koje nosimo u srcu a koji ometaju naše probuđenje.

BOŽIJA SLIKA O LJUDSKOM SRCU

Nećemo shvatiti pravu grešku farizejevog stava, niti našu ličnu, ukoliko to ne pogledamo kroz upoznavanje sa onim što je Bog ranije rekao o ljudskom srcu. Isus je rekao: »Jer iz nutrine, iz ljudskog srca, izlaze: zle misli, razne vrste bluda, krađe, umorstva, preljuba, lakomstva, opačine, lukavstvo, razuzdanost, zavist; psovka, oholost, bezumlje.«² Ista mračna slika ljudskog srca data nam je u Pavlovoj Poslanici Galaćanima: »Poznata su djela tijela. To su: bludnost, nečistoća, raspuštenost, idolopoklonstvo, vraćanje, neprijateljstva, svađa, ljubomornost, srdžba, sebičnosti, razdori, strančarenja, zavisti, pijanke, razuzdane gozbe i ovima slična.«³ Kakva slika! Jeremija ukazuje na isto: »Podmuklije od svega je srce (ovo znači da ono podmuklo obmanjuje samog čovjeka tako da on sam sebe ne poznaje). Jedva popravljivo, tko da ga pronikne?«⁴

Ovo je, prema tome, Božija slika ljudskog srca, pale ljudske prirode — »starog čovjeka«,⁵ kako ga naziva Pismo — bilo da se radi o neobraćenom čovjeku ili najtvrdokornijem kršćaninu. Teško je povjerovati da sve ovo može izlaziti iz srca pastora, evangelizatora, kršćanskih radnika, ali to se dešava. Jednostavna istina je da jedino

što je lijepo kod kršćana jeste Isus Krist. Bog želi da tu činjenicu prepoznamo kao istinu u svom životu tako da, u pravoj skrušenosti i samoočajanju, dopustimo Isusu Kristu da bude naša pravednost i svetost — naše sve. Ovo je pobjeda.

PRAVIMO BOGA LAŠCEM!

Sada u vidu Božijeg opisa ljudskog srca možemo vidjeti šta je to što je farizej uradio. Govoreći: »Bože, zahvaljujem ti što nisam kao ostali ljudi: razbojnici, nepravednici, preljubnici«, tvrdio je da je nevin baš za ono za šta je Bog rekao da se nalazi u svakom srcu. Zapravo, farizej je rekao: »Sve ovo je, bez sumnje, istina za druge ljude — štaviše, ovaj carinik ih upravo sada priznaje — ali ne i za mene, Gospode!« A upravo je tako govoreći Boga pravio lašcem, jer »ako tvrdimo da nismo sagriješili, Njega pravimo lašcem«⁶, zato što je On rekao da jesmo! Ja sam ipak siguran da je on sasvim ozbiljno mislio to što je rekao. On je *uistinu vjerovao* da je bio nevin za sve ono što je nabrojao. Zapravo, on pripisuje svoju zamišljenu nevinost Bogu, govoreći: »Zahvaljujem ti...«. Međutim, Božija riječ je još uvijek stajala protiv njega; ali on je jednostavno nije vidio.

Dok se carinik udarao po prsima priznavajući svoje grijehе, to nije bilo zato što je on zgriješio više od farizeja. Bilo je to stoga što je carinik uvidio da je ono što je Bog rekao njegova tužna istina, što farizej nije učinio. Farizej još uvijek misli da je spoljašnje uzdržavanje od izvjesnih grijehа sve što Bog zahtijeva. Još uvijek nije shvatio da Bog »ne gleda kao što gleda čovjek: čovjek gleda na oči, a Jahve gleda što je u srcu«⁷; da požudan pogled izjednačava sa preljubom⁸, mržnju sa ubistvom⁹; da zavist smatra stvarnom krađom, a sitnu tiraniju u kući užasnom i jednako najiznuđujućim poslovima na pijaci.

Koliko često i mi sami, u prilikama kada Bog razotkriva krivicu drugih, i kada to isto želi da učini i sa nama, tvrdimo da smo nevini. Zapravo, mi govorimo: »Ovo je možda istina za druge, ali ne i za mene« i kažemo to sasvim ozbiljno. Možda smo čuli za druge koji su se ponizili i prezreli ih zbog onoga što su morali da priznaju i srede u svojim životima. Ili nam je možda bilo bezgranično drago što su blagoslovljeni. Ali, ma šta od ovoga bilo, ne smatramo da u vezi nas postoji išta što bi trebalo prelomiti.

Dragi moj prijatelju, ako mislimo da smo nevini i da nemamo zbog čega biti slomljeni, to ne znači da sve ovo ne postoji, nego da mi to ne vidimo. Varamo sami sebe.

NESVJESTAN GRIJEH NAS RAZDVAJA

Bog mora biti u pravu u svemu što kaže za nas. On vidi kako se sve ovo očituje u nama, u ovom ili onom obliku (osim ako ovo nismo prepoznali i pustili Boga da se time pozabavi) — nesvjesna sebičnost, ponos, samočestitanje; ljubomora, ozlojeđenost i nestrpljenje; rezervisanost, strahovi, snebivljivost, nepoštenje i obmana; nečistoća i pohlepa — ako ne jedno, onda drugo. Ali mi smo slijepi za to. Vjerovatno smo toliko okupirani onim lošim što je učinjeno nama, da ne vidimo da griješimo protiv Krista u našoj nesprenosti da to prihvatimo sa Njegovom krotkošću i poniznošću. Iako jasno vidimo kako druga osoba želi da ide svojim putem i želi svoja prava, slijepi smo za činjenicu da i mi jednako snažno to isto želimo za sebe; a ipak znamo da u našem životu nešto nedostaje. Nekako nismo u živom zajedništvu sa Bogom. Izgubili smo našu duhovnu oštrinu. Nesvjestan grijeh za Boga nije manje grijeh, i odvaja nas od Njega. Grijeh o kojem govorimo bi mogla biti neka sasvim mala stvar koju će nam Bog spremno pokazati, samo ako smo voljni da Ga pitamo.

Postoji još jedna greška u koju upadamo kada nismo voljni da prihvatimo istinu kakvu Bog iznosi o ljudskom srcu. Ne samo da tvrdimo da smo nevini, nego to isto tvrdimo i za svoje voljene. Mrzimo da ih vidimo osuđene i ponižene, i brzi smo da ih odbranimo. Ne želimo da išta priznaju. Ne samo da živimo u carstvu iluzija o samima sebi nego i o njima, i plašimo se da se te iluzije ne razbiju. Međutim, pokušavajući da ih odbranimo, branimo ih od Boga — praveći Boga lašcem radi njih, dok sve radimo na svoju ruku, sprečavajući ih da uđu u blagoslov, baš kao što sprečavamo i sami sebe.

Samo će nas duboka glad za stvarnim zajedništvom sa Bogom natjerati da budemo voljni zavapiti Bogu za Njegovim sveotkrivajućim svjetlom, i da Mu se povinujemo kada Ga primimo.

BOG JE PRAVEDAN

Ovo nas dovodi do carinika. Uz sve ono što je u našim mislima, a što Bog kaže o ljudskom srcu, možemo vidjeti da se carinik svojim priznanjem grijeha slaže s tim da je Bog pravedan i priznaje da je ono što je Bog rekao o njemu istina. Možda je i on u svoje vrijeme bio poput farizeja i nije vjerovao da je ono što je Bog rekao o čovjeku bilo istina i za njega. Ali, Sveti Duh mu je pokazao stvari iz njegovog života koje su dokazale da je Bog u pravu, i on je bio prelomljen. Ne samo da je u svemu što je

rekao dokazao Božije pravo, nego je Bog bez sumnje pravedan u svim kaznama koje je stavio na njega. Nehemijina molitva je lako mogla biti i njegova: »Ti si pravedan u svemu što nas je snašlo, jer si ti pokazao vjernost, a mi zloću svoju.«¹⁰

Ovo je priroda istinitog priznanja grijeha — prave skrušenosti. To je priznanje da moj grijeh nije samo greška, omaška, nešto što je zaista strano mome srcu (»Ne liči na mene da imam ovakve misli ili radim ovako nešto!«), nego da je to nešto što otkriva moje pravo »ja«. To je nešto što me pokazuje kao ponosnu, trulu, nečistu tvar kakva Bog kaže da jesam, te da uistinu sličići meni da imam takve misli i činim takve stvari. Ovakvim je terminima i David priznao svoj grijeh kada je molio: »Tebi, samom Tebi ja sam zgriješio i učinio što je zlo pred Tobom: *pravedan ćeš biti kad progovoriš, bez prijekora kada presudiš.*«¹¹ Ne plašimo se onda i sami dati takvo priznanje onda kada nas Bog, razotkrivanjem naše krivice, uvjeri da moramo, misleći da ćemo time »razočarati Isusa«. Istina je upravo suprotna, jer iz takvog priznanja Bog prima slavu zbog toga što time tvrdimo da je On u pravu. Ovo nas dovodi u novi doživljaj pobjede u Kristu jer nanovo potvrđuje da: »nikakvo dobro ne stanuje u meni, to jest u mom tijelu«¹², i dovodi nas na mjesto na kojemu odustajemo od pokušavanja da našu nepopravljivu prirodu učinimo svetom, i gdje za našu svetost uzimamo Isusa, a Njegov život za naš život.

MIR I OČIŠĆENJE

Ali carinik je učinio nešto više od samog dokazivanja da je Bog pravedan. Ukazao je na žrtvu na oltaru, a to čineći, pronašao je mir sa Bogom i očišćenje od grijeha. Ovo se otkriva u doslovnom značenju riječi koje je izgovorio: »Bože, smiluj se meni grešniku!« Na grčkom, ove riječi doslovno znače: »Bože, budi pomirljiv prema meni, grešniku.« Jedini način na koji je jedan Židov mogao znati da će Bog biti pomirljiv (popustljiv) je bilo preko žrtve, a tog istog časa je, najvjerojatnije, na oltar u hramu bilo prinošeno janje za dnevnu žrtvu paljenicu.

Isto tako je i sa nama. Nikada ne dolazimo u položaj skrušenosti a da nam Bog ne pokaže božansko Janje na golgotskom križu, kako briše naše grijehе prolijevajući svoju krv. Bog koji unaprijed objavljuje kakvi smo, unaprijed provida za naše grijehе. Isus je bio Janje ubijeno za naše grijehе od postanka svijeta. U Njemu, koji ih je u pokornosti ponio, moji su grijesi gotovi, i dok ih u pravoj skrušenosti priznajem, pouzdajući se i vjerujući u Njegovu krv, oni su očišćeni i nestali. Onda u moje srce

dolazi Božiji mir — zajedništvo sa Njim je istog časa obnovljeno, i ja idem za Njim ponovo obučen u bijelo.

Ovaj jednostavan način voljnosti da objavimo Božiju pravednost, i da vidimo moć očišćenja koju krv ima, donosi duboko u nas, kao nikada ranije, blizak hod sa Isusom, neprestani boravak sa Njim u »Svetinji nad svetinjama«. Dok u svjetlu idemo za Njim, On će nam neprestano pokazivati početak stvari koje će Ga, ukoliko bi dopustili da se nastave, razalostiti i usporiti ulijevanje Njegovog života u nas. Ovakve stvari su izraz tog starog, ponosnog »ja«, za koje Bog nema ništa drugo do osudu.

Nema svrhe tvrditi da smo nevini za ono na šta nam Bog ukazuje. Svi zajedno moramo biti voljni da oglasimo: »Ti imaš pravo Gospode; to samo pokazuje kakav sam ja«, i biti voljni da Mu to predamo da očisti. Ako budemo tako radili, otkrit ćemo da nas Njegova dragocjena krv neprestano čisti od grijeha, a Isus je u mogućnosti da nas neprestano ispunjava svojim Duhom. Ovo zahtijeva da moramo biti ljudi koji su »skrušena i ponizna duha«, voljni da budemo prikazani kao nešto najmanje. Ali takvi ljudi, Bog kaže, »žive s Njim u prebivalištu visokom i svetom«¹³, i doživljavaju neprestano probuđenje.

Prema tome, ovo je naš izbor — tvrditi da smo nevini i otići kući bez Božijeg blagoslova i bez dodira sa Njim, ili uvidjeti da je Bog pravedan, pa ući u mir, zajedništvo i pobjedu kroz Isusovu krv.

Bilješke

¹ Luka 18:9–14

² Marko 7:21–22

³ Galaćanima 5:19–21

⁴ Jeremija 17:9

⁵ Efežanima 4:22

⁶ 1. Ivanova 1:10

⁷ 1. Samuelova 16:7

⁸ Matej 5:27–28

⁹ 1. Ivanova 3:15

¹⁰ Nehemija 9:33

¹¹ Psalam 51:6

¹² Rimljanima 7:18

¹³ Izaija 57:15

11

ČETRDESET GODINA KASNIJE — RAZGOVOR SA AUTOROM

Ovo poglavlje je zbir tri radio intervjua sa Davidom Mainsom u SAD-u iz emisije "The Chapel of the Air" iz 1988. godine, Wheaton, Illinois.

Kakvo je bilo Vaše iskustvo osobnog probuđenja?

Ja sam evangelizator, ali sam iznad svega zainteresovan za probuđenje crkve, pošto sam i ja imao, i još uvijek moram imati, neprestan doživljaj probuđenja. U početku sam puno radno vrijeme radio kao evangelizator — imao sam nekoliko veoma plodonosnih godina i mnogi su se obratili Gospodu. Onda je, poslije dostignutog određenog vrhunca, nastupilo opadanje, a ja sam nekako izgubio silu Svetog Duha i slobodu koju sam nekada imao u navješćivanju evanđelja. Pokušao sam da nedostatak sile nadoknadim svojim snagama. Duže sam se molio, još marljivije učio, vatrenije propovijedao; ali ništa nije koristilo — taj je nedostatak nastavio da traje. U to vrijeme nisam shvatao da me baš to stanje opadanja činilo odgovarajućim kandidatom za Božiju milost. Finney je rekao: »Probuđenje uvijek unaprijed pretpostavlja pad u duhu¹. Prema tome, ako čovjek ne može priznati da pada, onda on sam nije kandidat za probuđenje.« Pa, ja sam doživljavao pad, ali u to vrijeme nisam bio spreman da to priznam. U tom trenutku, Bog je vratio natrag u Englesku neke misionare i afričke vođe iz Ugande, Ruande i Kenije. Ovo se dogodilo 1947.

Oni su se vratili sa probuđenja u Istočnoj Africi, ne samo radi odmora nego i da podijele sa nama ono što su naučili u probuđenju. Probuđenje je trajalo godinama. Misionari sami po sebi nisu bili očevi probuđenja, nego prije neka od mnogobrojne djece probuđenja. Često su bili dovedeni u puninu blagoslova Kristovog evanđelja kroz svjedočanstvo i izazov Afrikanaca. To su probuđenje vodili više Afrikanci nego misionari.

Ove sam ljude pozvao da govore na jednoj mojoj konferenciji, i nisam imao pojma da će oni postati zabrinutiji za vođu konferencije više nego

za bilo koga drugog. Oni su uistinu počeli da me savjetuju. Postepeno su počeli dijeliti sa mnom ono što su uvidjeli kao moju potrebu — a ja sam zasigurno bio u potrebi! Proživljavao sam duhovno opadanje. Jedan od njih mi je rekao: »Roj, trebaš se pokajati«. Odgovorio sam: »Za šta se trebam pokajati?« Ja, najiskrenije, to nisam znao — naporno sam radio, mnogo sam se molio, tako usrdno propovijedao, činio sam toliko mnogo. Oni su mi rekli: »Vidi, mi ne znamo za šta treba da se pokaješ. Tek smo te upoznali. Ali dovoljno smo saznali da možemo da ti sugeriramo najmanje jedno mjesto sa kojeg možeš početi, a to je tvoj odnos sa suprugom. Kada smo došli u kamp, rekao si: "Prijatelji ulazite u auto, moram otići do jedne od kuća da sredim neke poslove." A u kući smo te vidjeli kako razgovaraš sa jednom mladom damom; i zbog načina na koji si razgovarao sa njom, nismo znali je li ona tvoja sekretarica ili tvoja supruga. Predlažemo ti da počneš odatle jer, po nama, probuđenje počinje u našim bliskim odnosima — u kući.« Ovo sam teško primio k srcu. Moja poruka »pobjedonosnog života« je prestala da djeluje, pa sam počeo da mislim kako bih na to trebao da zaboravim i pogledam kakvo svjetlo bi mi Gospod mogao dati u tom trenutku. Svjetlo je došlo i pokazalo mi grijeh koji ranije nisam vidio, pa sam krenuo putem pokajanja zbog moje supruge i mog stava prema njoj. Bio sam stalno nervozan i napet — a sa takvom osobom je teško živjeti. Morao sam uvidjeti da problemi koje smo imali nisu bili njena greška nego moja. Počeo sam ih nositi Isusu, i ja, veliki evangelizator u Engleskoj, krenuo sam putem pokajanja — nazivajući grijeh »griješom«. Ovo je po redu značilo da sam morao pronaći novu silu u krvi Isusa Krista, koja će se obračunati sa svime što mi je svjetlo otkrivalo o mom životu.

Koristite riječ »skrušenost«. Kažete da je skrušenost uvijek jedna od prvih dijelova probuđenja. Šta podrazumijevati pod tom riječju »skrušenost«?

Ta riječ spominje se na više mjesta u Pismu kada se govori o slomljenom i pokajničkom srcu. Međutim, ukoliko zaista ne objasnimo šta ona znači, ta bi riječ mogla postati kliše. Ljudi bi je mogli poistovijetiti sa »mnogo suza« i »užasnim iskustvima«. Ali ona ne znači ništa takvo: Ovdje se radi o volji. Skrušenost je suprotna tvrdoći. Tvrdoća kaže: »Ovo je tvoja greška.« Skrušenost kaže: »Moja je.« Čovjek mora voditi ličnu borbu da bi bio spreman da to kaže, posebno kada se vrlo glasno izjasnio kako je u pravu. Ali, kada Bog pobijedi u njegovom životu, čovjek onda kaže: »Prijatelji, *ja sam* taj koji je pogriješio.« Ti prijatelji mogu jednako tako biti u krivu, ali to se njega više ne tiče. On je taj koji je pogriješio, a

veoma često je greška baš u njegovoj reakciji na njihovu grešku. Oni mogu griješiti u svojim postupcima, ali on griješi u svojoj reakciji na te postupke — svojom ljutnjom, ozlojeđenošću, ljubomorom — a ništa ne postizemo ispovijedajući grijehe naših bližnjih. To moram biti *ja*, a skrušenost je kada sam *ja* voljan to učiniti.

Da li je skrušenost nešto za šta možemo da se pobrinemo jednom za svagda ili ona ostaje neprestana svakodnevna potreba?

To je svakodnevna potreba, dok nas svjetlo neprestano razotkriva. Riječ nam kaže da živimo u svjetlu kao što je On u svjetlu. Svjetlo je to koje otkriva, tama ta koja sakriva. Kada Božije svjetlo razotkrije nešto što Ga žalosti, nešto što je loše u meni, moje je da kažem: »Da Gospode, Ti si u pravu, ja griješim« — a to je nešto svakodnevno. Dok tako činim, krv Isusa Krista je tu da me svakodnevno čisti.

U prvom poglavlju kažete: »Biti skrušen je početak probuđenja. Bolno je i ponižavajuće ali to je jedini način... To znači: "Ne ja, nego Krist'1, a »ja« se savija u »K«."« Što podrazumijevate pod ovim?

Koncept skrušenosti je naslonjen na Pismo koje govori o tvrdim vratovima. »Ne budite tvrdih vratova« dolazi na jedno ili dva mjesta u Starom Zavjetu. I kada je neko optužen, skoro da možemo vidjeti kako se njegov vrat ukrućuje: »To nije istina, ti nisi u pravu.« I znate, kada napokon kaže: »To je moja greška«, skoro da možete vidjeti i kako se njegova glava poginje. Oni koji su došli iz Istočne Afrike, donijeli su i jednu pjesmu koju je neko od njih napisao. Ovo su riječi te pjesme:

Gospode, presavij to ponosno i tvrdovrato *ja*,
pomozi mi da pognem glavu i umrem
posmatrajući Njega na Golgoti,
koji je pognuo glavu za mene.

Drugo poglavlje nosi naslov »Čaše se prelijevaju« i ono riječima oslikava novi život u Kristu. Šta mislite kada kažete: »čaše se prelijevaju«?

»Čaše se prelijevaju« je postala fraza tokom probuđenja u Istočnoj Africi. Ona je, naravno, uzeta iz Psalma 23: »Moja se čaša prelijeva«. Bila je korištena, i još uvijek može biti, da izrazi radost i slobodu koja ulazi u osobu koja je bila nanovo oprana i očišćena u krvi Isusa Krista. Prvi ju

je koristio moj dragi prijatelj, dr. Joe Church. On je bio jedan od ranih vođa probuđenja i održao je jedno odlično slikovito predavanje na velikoj konferenciji na otvorenom, u prirodnom amfiteatru. Tamo je bilo na hiljade ljudi, a on nam je u slici predstavio Isusa kako dolazi na taj skup, noseći na ramenu zlatni krčag u kojem je bila živa voda. Predložio je ljudima da, ako imaju potrebu da budu ispunjeni Svetim Duhom, ispruže svoje ruke oblikujući šake u čaše i da zamisle kako Isus hoda između redova sa svojim zlatnim krčagom i puni njihove čaše živom vodom tako da se prelijevaju.

Međutim, Isus može doći do neke čaše, pogledati u nju, te tužno zanjekati glavom i proći dalje. Ta je čaša umrljana i prljava, i treba biti očišćena prije nego što se napuni. Neki bi ljudi mogli reći: »Ovo nije grijeh, to je samo dio moje naravi.« Isus na to odgovara: »To je grijeh, i ti to moraš zvati grijehom.« Kada priznaš taj grijeh, On čisti tvoju čašu svojom krvlju i puni je živom vodom. Odatle i izraz »čaše se prelijevaju«. Kada je čovjek nanovo očišćen, reći će: »Slava Gospodu, moja čaša se sada prelijeva« — ali samo zato što je bila primijenjena Isusova krv.

Govorite li o velikim grijesima kao što je ubistvo, preljuba, ili krađa; ili govorite o svakodnevnim grijesima koji bi mogli spriječiti Isusa da napuni tu čašu?

Govorim o svakodnevnim grijesima, i velikim i malim, jer u Božijim očima za njih ne postoji razlika. Mnogi od njih nisu grijesi postupaka, nego reakcija na postupke. Možda je neko drugi loše postupio, ali moja reakcija na taj postupak također je pogrešna. Ljubomora, ljutnja, ili ozlojeđenost — to je dovoljno da umrlja čašu i spriječi Isusa da je napuni. Ali, ako sve to priznam kao grijeh, krv Isusa Krista čisti od svakog grijeha.

Mislite li da današnji prosječan kršćanin redovno priznaje svoje grijeh, ili je to nešto što je strano kršćanskom razmišljanju?

Pa, to je bilo uveliko strano i samom mom načinu razmišljanja, bez obzira što sam bio evangelizator. Ne bih rekao da je u to vrijeme pokajanje bilo važan dio mog kršćanskog života. Zbog toga ni krv Isusa Krista tada nije bila tako važna za mene. Ali, sada je Njegova krv sva moja nada i mir, sva moja pravednost. Meni su pomogli da krenem ovim putem, nazivajući stvari pravim imenima i otkrivajući da postoji sila — čudo sile u krvi Isusa Krista.

Govorite o neprestanom probuđenju. Neki ljudi smatraju da se probuđenje dešava jednom u određenom trenutku, te da onda možemo uživati u toploti koja je došla. Vi ne mislite tako, zar ne?

Ne, ja smatram da prošlost ostaje u prošlosti i da ne utječe na mene u sadašnjosti. Ali Isus je živ i sada, i Njegova krv nikada nije izgubila svoju moć. Pokret probuđenja u Africi je najveća demonstracija neprestanog probuđenja. Takvo probuđenje se nastavlja kao nikada ranije iz jednog razloga: krv nikada nije izgubila svoju moć, a oni su, sa svoje strane, bili voljni da nastave sa pokajanjem.

Rečeno vašim slikovitim rječnikom, pretpostavljam da ste i vi u skorije vrijeme pružili svoju čašu Isusu. Kada ste ovo učinili i kako?

Gospod mi je skoro pokazao nešto što ja nisam uistinu vidio kao grijeh. To je način na koji Bog djeluje. Pokaže vam da je nešto grijeh, nešto što vi nikada ranije niste smatrali grijehom. Zadnjih nekoliko godina sam odlazio u lokalnu crkvu koju nisam naročito cijenio. Nisam njome bio uistinu blagoslovljen. Nisam uživao u njihovom načinu pjevanja. Oh, ta je crkva pravovjerna, a ipak, uvijek mogu naći razloge za svoje nezadovoljstvo. Međutim, neki dan mi je Gospod pokazao da je na kraju svega stajala činjenica da nisam učestvovao u životu crkve.

»Ti si«, rekao je Gospod, »uvijek bio naprijed, stojeći ispred svih, a sada samo sjediš u crkvenoj klupi.« Nedugo nakon toga, pripremao sam poruku o jednoj Isusovoj paraboli — onoj koja govori o tome da kada ste pozvani na gozbu, ne sjedate na najviša mjesta, nego na najniža. Gospod mi je rekao: »Trebao bi da voliš to nisko mjesto, jer si tamo pronašao Mene. Ja sam uzeo najniže mjesto zbog tebe. Ali ti si bio nemiran, jer nisi bio voljan da to s radošću prihvatiš.« Priznao sam taj grijeh i stavio ga pod krv, i pronašao da se kao rezultat toga u mom srcu nalazilo nešto novo. To me uputilo na trag nekih drugih grijeha u mom životu, neslučenih oblika moga »ja« — a svaki od njih je grijeh — ali Isusova krv nikada nije izgubila svoju moć i dovoljno je silna, dovoljno dostatna da čak i mene ponovo dovede u puninu blagoslova Kristovog evanđelja.

Jeste li ikada prisustvovali situaciji u kojoj veliki broj ljudi doživljava probuđenje, gdje se mnoge čaše prelijevaju?

Da, ali ustručavam se da sebi pripišem taj uspjeh; to je jedna od tendencija koje moram shvatiti kao grijeh. Ako se previše zadržavam na tome, izljev probuđenja će nestati. Mislim da je jedan od razloga zbog kojeg ljudi češće ne doživljavaju uspjeh to što ga previše žele. Trebalo bi biti dovoljno to što imamo Isusa, a u Isusu sve drugo. A On će se pobrinuti da izlije probuđenje na druge.

Da li biste rekli da je tema ličnog probuđenja jednostavna?

Ona zasigurno nije komplikovana. Uistinu ne bi trebalo da iznosimo ništa drugo nego ono što nalazimo u Pismu. 1. Ivanova 1:7 kaže: »Ali ako u svjetlu živimo, kao što je On u svjetlu, u zajednici smo jedan s drugim, i krv nas Njegova Sina, Isusa, čisti od svakoga grijeha.« U Ivanovim pismima svjetlo i tama nisu neodređeni sinonimi za dobro i zlo. Svjetlo je, jednostavno, ono koje otkriva, a tama ta koja sakriva. Bog je svjetlo, On je onaj Sveotkrivajući. Ako smo spremni da živimo u Njegovom svjetlu i kažemo »Da« onome što bi Njegovo Svjetlo moglo da otkrije u nama kao grijeh, ostat ćemo u svjetlu.

Da bi Bog blagoslovio čitaoca vaše knjige, rekli ste da joj on mora pristupiti sa dubokom glađu u srcu. On mora biti obuzet nezadovoljstvom stanja crkve uopšte i sebe samog — posebno sebe. To sam pročitao na više mjesta. Zašto probuđenje često počinje osjećajem nezadovoljstva?

Pogledajmo to ovako: ako želite da uživete u obroku koji vam je žena pripremila, morate imati dobar apetit, morate biti gladni. Možda morate imati nekoliko ne baš sretnih iskustava s kuhinjom drugih ljudi da biste shvatili da kuhinja osobe koju poznajete zaista zadovoljava. Isto je i sa probuđenjem: milost teče kao rijeka, milioni su se nahranili, ali vi morate biti gladni, vi morate biti u potrebi. Ovo su trenuci u mom životu kada sam bio blagoslovljen. Blagoslov ne dobijam kada svoju Bibliju čitam kao obavezu za svakodnevni tihi čas. Naprotiv, baš kada dođem Bogu osjećajući se loše, to je pravo vrijeme kada se vraćam u život! Ponovo i iznova moram reći Gospodu: »Želim ti nešto reći: U lošem sam duhovnom stanju.«

»Uredu je,« kaže Gospod, »još nešto?«

»Pa, nemam baš mnogo mira.«

»Još nešto? Dođi i reci mi sve.«

Kada tako dođem Gospodu, pronalazim milost; jer kad priznam da sam u takvom položaju, samom naravi toga priznanja postajem kandidat za veličanstvenu milost našega voljenog Gospoda, milost koja prevazilazi naš grijeh i našu krivicu. Milost nije Božija nagrada za vjernost, to je Njegov dar za prazne, nemoćne i pale. Kada se tako osjećam, onda sam baš taj koji će biti blagoslovljen.

Kako biste objasnili milost nekome ko ne zna šta je to?

Milost je nezaslužena naklonost Božija i niko nije kandidat za milost ukoliko nije nezaslužan. Ne možeš biti previše pao, previše u krivu da bi primio milost. To je mjesto na kojem Isus dobija svoju slavu; ne u brojnosti dobrih kršćana koje tapše po ramenu, nego u palima koje obnavlja.

U desetom poglavlju, naslovljenom sa: »Tvrđimo da smo nevini«, govorite o samozadovoljnom farizeju i nezadovoljnom cariniku?

U našoj je prirodi da tvrdimo da smo nevini. Po svojoj prirodi opravdavamo sami sebe; zbog toga ne možemo biti kandidati za to da nas *Bog* opravda. Bog opravdava *bezbožne*. Jeste li ikada čuli za očigledniju kontradikciju? Bog koji opravdava *bezbožne*! Onaj koji je zapovjedio zemaljskim sudijama: »Neka se dade pravo onome koji je prav, a krivac neka se osudi«², ovdje radi nešto potpuno suprotno. »Uspostavljam svoj sud milosti — on je tu da bih opravdao *bezbožne*.« On proglašava da su ispravni oni koji priznaju da su krivi. Kada to vidite, više nego ikada ranije dobijate podstrek da i sami priznate baš tu činjenicu.

Prema tome, sve što pripada našem »ja«, postaje prepreka za probuđenje? Bilo da je to sebičnost ili oslanjanje samo na svoju snagu; samopovlašđivanje, samosamilost ili samopravednost.

Sve ovo što ste spomenuli počinje sa »samo« (self u engleskom jeziku) i sve to u sebi nosi grijeh tako da nije bez značenja da su centralna slova male riječi »grijeh«: »j« i »a«*.

* sin — u engleskom neprevodiva igra riječi, jer »I« znači »ja« a to je srednje slovo riječi "sin", prim.prev.

Veliki je problem prijeći preko svega toga. Nezadovoljstvo — to je nešto dobro; kada smo nezadovoljni, težimo za nečim boljim, a Bog može da nas zadovolji. Ako nemamo nikakvog nezadovoljstva, onda ne težimo ni prema čemu boljem.

Ne sviđa mi se riječ »težiti«; to zvuči kao da sam ja taj koji će postati bolji. Ja dolazim prazan; moje nezadovoljstvo me vuče Onome koji ima nešto dobro za sve one koji priznaju svoj pad.

Mnogo koristite riječ »probuđenje«, ali ne izjednačujete je sa emocionalnom visinom. Da li je probuđenje ikada emocionalno?

Naravno. Život je pun emocija; one su ponekad tužne, ponekad sretne, a ponekad pak pune životne radosti. Imamo dobar razlog da uzvikujemo i slavimo Boga; ne da ja želim da ljudi obavezno uzvikuju, ali imamo mnogo razloga za to. Kada mi milost pokaže da je moja pravednost u potpunosti nepobitna pred Bogom u osobi Isusa Krista, da imam hrabrosti da uđem u »Svetinju nad svetinjama« preko Isusove krvi, da ne treba više da se borim, težim ka nečemu i da tugujem — to je nešto vrijedno hvale! Stvar je u tome što to nije samo neobjašnjiva emocija. Dobili smo čvrst, racionalan razlog za radost.

Uvijek se iznova vraćate na Isusovu krv. Nisam siguran da je prosječna osoba svjesna vrijednosti Kristove krvi u odnosu na svakodnevni život. Osjećate li da je djelovanje Kristove krvi efikasno u vašem svakodnevnom životu?

Da, ali moramo definisati šta mislimo pod tim kada kažemo Isusova krv. Neki ljudi postaju gadljivi kada čuju propovijed o krvi. Kada se od njih traži da pjevaju o krvi, oni gube entuzijazam jer neki ljudi ne mogu podnijeti da pjevaju o krvi. Kada medicinska sestra prvi put prisustvuje operaciji vjerovatno će se onesvijestiti, dok se kršćanin ipak uvijek hvali križem i krvlju Isusa Krista. Prema tome, zašto to radimo? Imamo čuveni starozavjetni događaj Pashu. U svakoj kući su umrli prvorodeni, osim u određenim židovskim domovima gdje su uzeli janje, zaklali ga i poškopili njegovu krv po dovratnicima i nadvratniku kuće. Ne samo da su morali ubiti janje nego i poprskati njegovu krv, jer je Bog rekao: »Gdje god spazim krv, proći ću vas.« Primijetite da se u uputstvima za klanje janjeta i prskanje njegove krvi pojavljuju ove riječi: »A krv ona biće vam znak.« Znak za šta? To je bio znak da je presuda izvršena. Bog je rekao: »Dolazi osuda na svaku kuću«; ali krv je rekla: »Ovdje je bilo zaklano janje, osuda koja je trebala pasti na najstarijeg sina, pala je na janje i ne može doći

po drugi put.« Prema tome, krv znači činjenicu da je presuda izvršena. Jednostavno je: ona uvijek govori o svršenom djelu Isusa Krista.

Ima jedna lijepa pjesma koju ponekad pjevamo:

Isuse, prijatelju grješnika
mi krijemo se u Tebi,
Bog vidi Tvoju poprskanu krv,
ona je naše jedino opravdanje.

Krv je znak da je sva osuda koja je bila *moja*, već ispunjena i završena.

Je li to istina u našem svakodnevnom životu?

Uistinu jeste! Krv je prolivena jednom za svagda, ali mi treba da je pošokropimo svojom vjerom i prizovemo je za sve što bi nas inače moglo staviti izvan zajedništva s Bogom.

Ova knjiga napisana je 1950. Tada ste bili optimistični u vezi sa onim što je Bog činio među svojim narodom. Jeste li još uvijek optimista u vezi sa onim što Bog čini?

Bio sam zapanjen načinom na koji je Bog koristio ovu knjigu. Ali to nije zbog knjige nego zbog Gospodnjeg djelovanja i gladi Božijih svetih ljudi. Gladni su kao nikada ranije, a ja želim da dane koji su mi preostali provedem pomažući u dovođenju ljudi natrag na Golgotu, natrag do krvi, natrag u slobodu, natrag u probuđenje.

Neprestana popularnost knjige je dobar znak da ljudi još uvijek slušaju ovu poruku, poruku o Kristu i Njegovoj krvi. Imate li nekih razmišljanja koja bi mogla sumirati sve ovo što smo rekli o probuđenju?

Kao prvo, ono mora početi individualno; ne sa drugom osobom, nego sa samim sobom. Ta druga osoba može biti kriva, ali i ja sam kriv, najvjerojatnije u svojoj reakciji prema njoj. Prema tome, što se mene tiče, sve počinje sa mnom. Kao drugo, mislim da trebam ponoviti ono što je Finney rekao: »Probudeње uvijek zahtijeva pad u duhu.« Zato, po prirodi stvari, osoba koja je najspremnija da prizna da joj se događa pad, najvjerojatnije će biti i kandidat za probuđenje. Moramo početi sa priznanjem potrebe.

Želio bih naglasiti da probuđenje nije zelena dolina koja postaje još zelenija, nego dolina puna suhih kostiju koje su stvorene da bi opet oživjele te ustale i postale moćna vojska. Ne dobar kršćanin koji postaje

bolji kršćanin, nego čovjek koji je spreman da kaže: »Moja je dolina puna suhих kostiju«, spreman je da bude ponovo oživljen.

Čuo sam ljude koji su to priznavali slomljenog srca. »Moja je dolina puna suhих kostiju. Ja sam možda pastor, ali ta je dolina puna suhих kostiju!« Sjajno brate; slava Gospodu da si spreman to da priznaš. Ako to shvataš, to ti daje kvalifikacije za Isusa.

On ti pripada, ako ni po čemu drugo, onda po tvojim padovima; Isus je specijalista za grijeh. Tu je nenadmašan. Kada zauzmeš takav stav, postaješ kandidat i *nećeš biti razočaran*.

Bilješke

¹ opadanje, pad: duhovno padanje

² Ponovljeni zakon 25:1

SADRŽAJ

Predgovor George Verwer, OM International	3
Uvod	4
1. Skrušenost	5
2. Čaše se prelijevaju.	8
3. Put zajedništva	12
4. Sveti put	17
5. Golub i janje.	23
6. Probuđenje u kući	29
7. Trun i brvno	34
8. Jesi li voljan da budeš sluga?	37
9. Moć janjetove krvi	41
10. Tvrdimo da smo nevini?	45
11. Četrdeset godina kasnije — razgovor sa autorom.	50